శ్రీ రమణ జ్యోతి
ఫిబ్రవరి 2017
ఈ సంచికలో ...

Sri Ramana Jyothi
February 2017
IN THIS ISSUE ...

1.	సంపాదకీయం	సీతంరాజు వెంకట రాజేశ్వర్	3
2.	కె.యస్. గారి 38వ ప్రవచనం	తాడిమేటి సత్యనారాయణ	5
3.	శ్రీ శంకరాచార్య	పింగళి సూర్యసుందరం	13
4.	భగవాన్ పాదసన్నిధిలో	జి. శ్రీహరి రావు	19
5.	రామయోగి	పామరాజు వెంకట లావణ్య రావు	21
6.	కల్యాణగీతం		26
7.	కె.ఎస్. గారు	గ్రిద్దలూరు జయలక్ష్మి	27
8.	మోక్షం	కాట్రావులపల్లి సుబ్బలక్ష్మి	30
8.	In the Tiger's Jaws	Chaganlal Yogi	34
9.	The virtue called "giving"	Dr. K. Subramanian	39
10.	The spirit of Peace	Veronica Eyton	42
11.	Becomng food unto him	V. Krithivasan	43
12.	"I am expecting you!"		45
13.	Words of Nectar		48
14.	Sparrow and its Egg		50

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు : కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్
(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు శ్రీరమణకేంద్రం)

Editorial Board: Telugu: **S.V. Rajeswar, P.V. Lavanya Rao, K. Subbalakshmi**
English: **V. Krithivasan, N.S. Ramamohan, Sneha Choudhury**

సంపాదకీయం

యోగవాశిష్టములో బ్రహ్మర్షి వశిష్టుల వారు శ్రీరామునితో ఇలా అంటారు.

నాహం బ్రహ్మేతి సంకల్పాత్సుదృఢాద్బధ్యత్ మనః ॥

సర్వం బ్రహ్మేతి సంకల్పాత్సుదృఢాన్ముచ్యత్ మనః ॥ (3-114-23)

భావము: "నేను బ్రహ్మను కాను" అన్న ధృఢ సంకల్పము వలన మనస్సు బద్ధమవుతుంది. "నేను బ్రహ్మమే" అను ధృఢ సంకల్పము వలన, మనస్సు ముక్తమవుతుంది.

భావనలు, ఆలోచనలే బంధము, అవి అంతమొందడమే మోక్షము. అందువలన, వాని నుండి విముక్తడవయి చేయవలసిన దానిని యాదృచ్ఛికముగా (అప్రయత్నముగా) చేయుము.

ఆలోచన లేక భావన ఆకాశము నందు నీలిమను "చూచు" విధముగా, మనస్సు గూడా ప్రపంచమును సత్యముగా చూస్తుంది. ఆకాశము నందు నైల్యము లేదు ఒక హద్దును దాటి చూడని నేత్రేంద్రియము యొక్క అసమర్థతయే నైల్యముగా అగుపిస్తుంది. అదే విధముగా, ప్రపంచాకారమును దర్శించునది ఆలోచనా పరిమితియే. రామా ఈ ప్రపంచ దర్శనము (ప్రపంచాకారము) దాని భావననే (ప్రపంచ భావననే) మనస్సు నందు మరల ఆవిర్భవింపనీయ కుండుటయే శ్రేష్ఠతరము)

"నేను నష్టపోయితిని" అని ఆలోచించుట వలన వ్యక్తి దుఃఖమును పొందుతాడు. "నేను జాగరూకుడను" అని ఆలోచించుట వలన వ్యక్తి ఆనందము వైపు పోతాడు.

మనస్సు నిరంతరము భ్రాంతములు లేక మూఢము లయిన భావనలలో ఉండేటప్పుడు భ్రాంతమవుతుంది. ఆ మనస్సే

నిరంతరము జ్ఞాన వంతములు, ఉదారములునగు భావనలలో ఉండే టప్పుడు అది జ్ఞానవంతముగా ఉంటుంది. అజ్ఞాన భావన మనస్సులో నిలిచియున్నప్పుడు, అజ్ఞానము ధృఢముగా నెలకొంటుంది. కానీ ఆత్మ అనుభవగోచరమయినప్పుడు ఈ అజ్ఞానము లయిస్తుంది (కరిగి పోతుంది) అంతేగాక, మనస్సు సాధింపగోరు దాని కొరకు ఇంద్రియములు తమ సర్వశక్తులతో గట్టిగా ప్రయత్నిస్తాయి.

దీనిని భగవాన్ తమ 3 జూన్, 1936 సంభాషణములో వివరించారు.

ముక్తి ఎవరికి కావలె? ప్రతివానికీ సౌఖ్యం పైన్నే గురి; అది గూడా ఇంద్రియ తృప్తి మూలాన. ఒకరు అడిగిన ప్రశ్నకు బదులుగా గురువు (మహర్షి) "నీవన్నదే సరి. ఇంద్రియ తృప్తి యొసగే సౌఖ్యం, ముక్తి సుఖంతో సమానమే. అట్టి మోచనం కావలెనన్న కోరిక (ముముక్షు) సాధనా చతుష్టయంలో ఒకటి గదా. అది అన్ని పద్ధతులకూ సమానమే. కాబట్టి ఆత్మ జ్ఞానానికందరూ అర్హులే' అన్నారు.

నిజానికి యోగ సూత్రాదుల్లో విధించిన అర్హతలన్నింటిలో పూర్వ ప్రజ్ఞ కలవాడు ఒక్కడైన ఉంటాడో, ఉండడో కాని అంత మాత్రానికి జ్ఞానాభ్యాసాన్ని మానరాదు.

తాను ఆత్మయన్నది ప్రతివాని అనుభవమే. కాని వాడది గుర్తింపక దేహమే తానని బాధపడతాడు. ఇది ఎంత విడ్డూరం! ఆత్మయే తాను; అలాంటప్పుడు ఆత్మలోనే స్థితుడై, బాధలన్నీ ఏల పరిహరింపడు.

కాబట్టి ప్రతి మానవుడు తన మనస్సును సద్భావనలతో నింపుకొని, దానిని ధ్యాన మార్గములో నిరంతరము ఉంచుట వలన తాను ఆత్మనను ఎరుకను పొందగలడు. ఆ ఎరుక అతని జన్మరాహిత్యానికి దారి తీస్తుంది.

- సీతంరాజు వెంకట రాజేశ్వర్

గురువే దైవము

ఆంగ్ల మూలం: డా॥ కే.యస్. గారి 38వ ప్రవచనం

తెలుగు అనువాదం: తాడిమేటి సత్యనారాయణ

తలిదండ్రులు వారి సంతానాన్ని ఎంతో ప్రేమిస్తారు. పిల్లలు సాధారణంగా ఆ వాత్సల్యాన్ని అర్థం చేసుకోరు. పైగా అది తలిదండ్రుల ధర్మమే కదా యని సరిపెట్టుకొంటారు. ప్రకృతి నైజమేమంటే, ఆ ప్లిలలే పెద్దవారయి, వివాహం చేసుకొని, వారు తలిదండ్రులయినపుడే ఆ పుత్ర వాత్సల్యం అంటే ఏమిటో గ్రహించగలరు. ఇది ప్రతి ఒక్కరి అనుభవం కూడా. బిడ్డలు తలిదండ్రులపై ఎదురుతిరిగినా సరే తలిదండ్రులు ఆగ్రహించరు. పైపెచ్చు పిల్లలు బాగుండాలని కోరుతారు. పెద్దవారు మాత్రం పిల్లల నుండి ఏదీ ఆశించరు. ఇది సహజమైన ప్రవృత్తి. ఒక్కొక్కసారి పిల్లలను ఎందుకు అభిమానించి, ప్రేమించాలి? అని ప్రశ్న ఉదయించవచ్చు. అయినా మనిషి యొక్క హృదయంలో ఏదో ఒక మూల ఆ పుత్ర వాత్సల్యం వుంటూనే వుంటుంది. సంతానం యొక్క సుఖ సంతోషాలను కోరుతూనే ఉంటారు. సంతానం ఎంత పెద్ద అయినా, ఎక్కడున్నా వారి సుఖాన్నే కోరుతారు. వారందరూ క్షేమంగా ఉండాలనే ప్రార్థిస్తారు. ఆలోచించి చూస్తే ఇది సబబేనా? అనే ప్రశ్న ఉదయిస్తుంది. నలభై లేదా ఏభయ్యోపడిలో వున్న సంతానం పై ఇంతటి మమకారమా? ఇంత వాత్సల్యమా? అనిపించవచ్చు. ఇది మానవ సహజం. అదే నియతి. సంతానం తమ తలిదండ్రులను జ్ఞాపకం చేసుకొన్నా, లేకపోయినా, తగిన గౌరవ మర్యాదలతో చూసుకొన్నా, లేకపోయినా తలిదండ్రులు మాత్రం వారి క్షేమాన్నే కోరుతారు.

మనం గురువును తలచుకొంటాము. అలాగే గురువు మనలను గురించి తలచుకొంటారాయని ఆలోచిస్తాము. గురువులకు ఎందరో శిష్యులుంటారు. ఒకనికి పదిమంది సంతానం ఉండొచ్చు. విచిత్రమే

మంటే అందులో ఎవరు చదువుకొనక, ఉద్యోగము లేక పేదరికంతో బాధపడుతున్నారో వాని గురించే తలిదండ్రులు ఆలోచిస్తారు. అట్లాగే గురువు కూడా శిష్యుల గురించి ఆలోచిస్తారా? ఎంత పని ఒత్తిడి ఉన్నా పిల్లలను మరచిపోము. తల్లి పనిలో మునిగి ఉన్నా దృష్టి కొంత ఆడు కొంటున్న పసిబిడ్డపై ఉంటుంది. పిల్లవాని ఏడుపు విన్నంత మాత్రాన తల్లి తల్లడిల్లి పరుగున వెళ్లి వానిని అక్కున చేర్చుకొంటుంది. ఇది పిల్లలు పెద్దవారయితేనేగాని అర్థం కాదు. తలిదండ్రులకే ఇంత ప్రేమ అయితే గురువులకు ఎంతుండాలో మరి! అది మాటల కతీతము. గురువు యొక్క మహిమను అర్థం చేసుకోవటం కష్టమని శ్రీరమణులు అంటారు. గుర్వనుగ్రహాన్ని వర్ణించలేము. అది మాటలకు, ఆలోచనలకు అతీతము. మనం ఊహించని రీతిలో గురువు మనలను కాపాడుతూంటారు. గురువే దైవమని చివరకు నమ్ముతాము. గురువు మనకు లభించారంటే అది మన కృషి వల్ల కాదు. అది కేవలం భగవత్కృప వలనే. ఒకమారు ఒకరిని గురువుగా స్వీకరించినది మొదలు వారికి శరణొందవలసినదే. అందు ఎట్టి సందేహాలు, ప్రశ్న లుండరాదు.

భగవంతుని కృప వలన శరణాగతి చెందితే, వారు జీవితాన్ని ఎదుర్కొనడానికి తగినంత శక్తిని ప్రసాదిస్తారు. సమస్యలను సంతోషంతో, ధైర్యంతో ఎదుర్కోగలుగుతాము. సమస్యలు లేకుండా ఎవరూ ఉండరు. గురువే మనకు ఆ సమస్యలను ఇచ్చారనే నమ్మకం కల్గుతుంది. ఎట్టి మానసిక ఇబ్బందులు లేక వాటి నెదుర్కొంటాము. ఒక్కోసారి సందేహాలు కల్గుతాయి. అనుమానాలు వస్తాయి. ఏమైనా మనం మానవ మాత్రులమే కదా! అపనమ్మకం కలగవచ్చు. అప్పుడు మనం మాత్రం గురువుని ప్రార్థించాలి. ఏమని? గురువుపై నమ్మకం దృఢపడాలని.

స్వామి వివేకానంద ఒక మహాపురుషుడు. ప్రతి ఒక్కరిని "మీరు భగవంతుని చూశారా?" అని ప్రశ్నించేవారు. వారందరూ లేదని

జవాబిచ్చే వారు. ''కాని వేదాలు, మరి ఇతర గ్రంథాలు చదివాము కదా, మీరన్నది నిజం కాదు. అయినా మీరు ఎప్పుడైనా భగవంతుని అనుభవపూర్వకంగా గ్రహించారా?'' అని వివేకానందులు అడిగారు. వారు లేదన్నారు. చూడలేదన్నారు. కాని కొన్ని అనుభవాలు కల్గినాయి. దాని ద్వారా భగవంతుడున్నాడనే నమ్మకం కల్గింది అన్నారు. వివేకానందులు విద్యావంతులు, భగవంతునిపై నమ్మకం లేనివారు, చివరగా శ్రీరామకృష్ణులను దర్శించారు. అందరినీ అడిగినట్లే వారినీ ప్రశ్నించడానికి వెళ్లారు. ''మీరు భగవంతుని చూశారా?'' అని సూటిగా ప్రశ్నించారు. శ్రీరామకృష్ణులు వివేకానందుని దగ్గరకు రమ్మని పిలిచి అతని వీపుపై చేతితో నిమిరారు. వివేకానందులు తనకు స్పృహ పోయిందని చెప్పారు. అది చాలు. మళ్లీ స్పృహ రాగానే భగవంతుడున్నాడా లేదా అనే ప్రశ్నను మళ్లీ అడుగలేదు. కారణం శ్రీరామకృష్ణులే వివేకానందునుకి ఒక అనుభూతిని కలుగజేసారు. భగవంతుని ఉనికి గురించి ఏమీ మాట్లాడకుండా. అదే వివేకానందుని జీవితంలో ఒక మలుపు. కొన్ని విషయాలు శ్రీ వివేకానందుల వారిని గురించి మనం తెలుసుకోవాలి. ఆయన ఉద్యోగం కొరకు వెదకుచున్నాడు. కుటుంబం కష్టాలలో ఉన్నది. ఒకమారు శ్రీరామకృష్ణుని దర్శించి ''మీకేం కావాలో అంతా కాళీమాత ఇస్తుందని మీరు చెప్పారే! నాకు కొంత ధనం ఇమ్మని మీరు ఆమెను ఎందుకు అడగకూడదు?'' అని అడిగారు వివేకానందులు. ''నాకు ధనం మీద మక్కువ లేదు. కాని నా కుటుంబాన్ని నేను పోషించాలి'' అన్నారు వివేకానందులు. శ్రీరామకృష్ణగారు ''సరే రెండురోజుల తర్వాత ప్రస్తుతం నీకు కావలసినంత ధనం నీ కుటుంబ పోషణార్థం లభిస్తుంది'' అని అన్నారు. వివేకానందుని జీవితమంతా ప్రయాసలే. ఇంటి మెట్లపై కూర్చొనేవారు. అన్నిటిపై నమ్మకాన్ని కోల్పోయారు. కొన్ని సంవత్సరాలనంతరం ఆయన స్వామి అయినపుడు పేరు ప్రతిష్ఠలు గడించారు. వారి పేరు ప్రఖ్యాతులు ప్రపంచమంతా విస్తరించాయి. వారిని ఎంతో గౌరవించారు అందరూ.

శ్రీరామకృష్ణుల బోధలను వూరూరా తిరిగి ప్రచారం చేశారు.

ఒకసారి రైలుబండి మారవలసి వచ్చింది మరొక నగరానికి వెళ్లడానికి. ఆ రోజుల్లో సన్యాసులు డబ్బులు ముట్టుకొనే వారు కాదు. డబ్బుకు బదులు టిక్కెట్టు కొని ఇచ్చేవారు. దారిలో భుజించడానికి ఫలము లిచ్చేవారు. అట్టి ఆయనకు ఒకనాడు విపరీతమైన ఆకలి దాహం కల్గినాయి. వివేకానందుల గొప్పదనం మనందరకూ తెలియటా నికే ఈ సంఘటన జరిగింది. రైలు బండిలో శ్రీ వివేకానందుని ఎదురుగా ఒక వ్యాపారవేత్త కూర్చొని ఉన్నాడు. ఆయనకు సన్యాసు లంటే అంత అసహ్యం చిరాకు. ఆ వ్యాపారవేత్త వివేకానందులను చూసి "మీరందరూ ఈ సమాజానికి చీడపురుగుల వంటివారు. ఒకరి మీద ఆధారపడి అడుక్కొని బ్రతికేవారు. ఈ దేశపు అమాయక ప్రజలం దరినీ మోసగిస్తారు" అని చాలా కఠినంగా మాట్లాడారు. వివేకానందుల మనస్సు చివుక్కుమంది. "ఓ మాతా! నన్ను ఎందుకు ఈ స్థితికి నెట్టావు?" అని పల్కి బండి మారడానికి దిగారు. అదే స్టేషనులో వ్యాపారవేత్త కూడా దిగారు. వివేకానందులు వెళ్లే నగరానికే వ్యాపారవేత్త కూడా వెళ్తున్నారు. స్టేషనులో ఒక గోడకు ఆనుకొని కూర్చొన్నారు వివేకా నందులు. వారి ప్రక్కనే వ్యాపారవేత్త కూడా కూర్చొని వివేకానందుని తూలనాడారు. ఆనాడు ఎండ చాలా తీవ్రంగా ఉంది. "ఎందుకు ఇలా జరిగింది? ఈ పరిస్థితి కలగడానికి నేనేమి చేశాను?" అని వాపోయారు. ఆకలిగా వుంది. కాని చేతిలో చిల్లిగవ్వ కూడా లేదు. ఆ క్షణంలో ఎవరో ఒక అపరిచితుడు అక్కడకు వచ్చి అటునిటు చూసి ఒక చాప వివేకానందుల ముందు పరిచారు. దానిమీద కూర్చోమన్నారు వివేకా నందులను. "నీవెవరు? నేను ఎప్పుడూ నిన్ను చూడలేదే? సరే ఈ చిన్న చాప మీద కూర్చో. నేను తినడానికి ఇస్తాను" అన్నారు. వివేకానందులు బదులుగా "మీరు నాకు ఇదంతా ఎందుకు చేస్తున్నారు?" అని ప్రశ్నించారు విస్తుపోతూ. వచ్చినవారు కొన్ని పూరీలు, తీపి పదార్థాలు ఇచ్చి తినమన్నారు. వివేకానందుల కళ్లు చెమర్చాయి.

“అమ్మా ఎందుకు ఇలా చేశావమ్మా” అని అడిగితే “తల్లి నాకు ఈ ఆహారం ఇప్పించింది. జరుగుచున్నదేదో మీరు చూడండి” అన్నారు వివేకానందులు. కాని ఆ వ్యక్తి “నాకు మిఠాయి అంగడి ఉంది. మధ్యాహ్నం ఒంటిగంట మూడు గంటల మధ్య నేను ఇంటికి వెళ్లి కొంత సమయం విశ్రాంతి తీసుకొంటాను. ఈ దినము నేను నిద్రపోయి నపుడు ఒక కల కన్నాను. అందు ఒక స్టేషను, మిమ్ములను చూశాను. వెంటనే ఒక శబ్దం వినిపించింది. శబ్దం మూడుమార్లు వినిపించింది. ఇది కల కాదనిపించింది. “నా భక్తుడొకడు ఆకలితో ఉన్నాడ”నే మాట వినిపించింది. వెంటనే పూరీలు, మిఠాయిలు తీసుకొని స్టేషనుకు వచ్చి మిమ్ము చూశాను” అని ఆ వ్యక్తి వివేకానందులతో అన్నాడు. శ్రీ వివేకానందులనే ఈ సంఘటన గురించి ప్రస్తావించి “నాకు ఎన్నో సందేహాలుండేవి. శ్రీరామకృష్ణులవారి సన్నిధిలో మెలిగినందువల్ల అత్యంత నమ్మకం కల్గింది. అయినా కొన్ని సందేహాలు తీరనే లేదు. ఒక వ్యాపారవేత్తగా ఈశ్వరుడు వచ్చాడు. నాకు నమ్మకం లేదనే పనులు ఇక నేను చేయను” అన్నారు.

ఈ వ్యాపారవేత్తను సృష్టించి పంపిందెవరు? అని మనం ప్రశ్నించ వచ్చు. కాని సమాధానం దొరకదు. కనుకనే శ్రీ భగవాన్ “గురుకృపను ఎవరూ అర్థం చేసుకోలేరు” అన్నారు. మనం ఒక పనిలో విజయం సాధిస్తే అది మన ఘనతే అని భావిస్తాము. కాని “అది నీ ఘనత కాదు. ఫలం ఈశ్వరుడే ప్రసాదించాడు” అని భగవాన్ అంటారు. ఒకమారు అపజయం కల్గవచ్చు. దానికి కారణం తెలియదు. అంతా భగవంతుని సంకల్పమేయని స్వీకరించాలి. సకల పరిస్థితుల్లో గురువు మనకు తోడుంటాడు అనే నమ్మకంతో జీవించాలి. ఒకడు భగవంతుని ప్రార్థిస్తాడు ఇట్లాగ: “నేను ఎప్పుడయినా కష్టాలలో వున్నప్పుడు నాకు తోడుగా ఉండు. నాకు సహాయంగా ఉండు” తర్వాత అతను చనిపోయాడు. భగవంతుని కలుసుకొన్నాడు. భగవంతుడు నీవు నన్ను ఇట్లాగ ప్రార్థించావు. కనుకనే నీకు తోడుగా, నీ చేయి పట్టుకొని

నడిపించాను జీవితమంతా. భూమిపై మనమిద్దరము నడిచి వెళ్లినట్లు ఆనవాళ్లు కనబడతాయి. ఆ ఆనవాళ్లే నాలుగు పాదాలు. అన్నాడు భగవంతుడు. భక్తుడు ఆనవాళ్లు అయిన నాలుగు పాదాలను చూస్తున్నప్పుడు కొన్నిచోట్ల రెండుపాదాలే కనిపించాయి. అపుడతను “ఓ భగవంతుడా! ఎపుడు నేను కష్టాలలో ఉన్నానో అపుడే నన్ను వదలేశావు. అందువల్లనే కేవలం రెండు పాదాలే కన్పించాయి. నీవు నన్ను కనికరించ లేదు. నా చేయి పట్టుకొని నడిపించలేదు అన్నాడు. ఆ మాటలకి బదులిస్తూ భగవంతుడు “చూడు భక్తా! నీవు నాతో నడవలేదు. నేను నిన్ను నా భుజాలపై మోసుకొని నడిచాను. నిన్ను ఆ కష్ట సమయంలో నడవనీయలేదు” అన్నాడు.

అట్లాగే మనం గుర్తించినా గుర్తించకపోయినా, భగవంతుడు మనలను కాపాడుతూనే ఉంటాడు. మనము ఏది చేయాలో దానిని సక్రమంగా చేయాలి ఎట్టి లోపాలు లేకుండా చేయాలి. అలాగ చేసినట్లయితే మనము భగవంతుని చేతుల్లో ఒక పరికరము అని మరచిపోరాదు. జయాపజయాలు దైవాదీనాలని స్వీకరించాలి. ఏదీ మనం ఆశించినట్లు జరుగదు. సకల పరిస్థితుల మధ్య మనం జీవించడం నేర్చుకోవాలి. మన సంతానంతో సహా ఏదీ మన ఆస్తి అని భావించరాదు. అది భగవంతుడిచ్చిన కర్తవ్యంగా భావించి సంతానాన్ని పెంచి పెద్ద చేయాలి. మన స్వంతమని భావిస్తేనే సమస్యలు పుడతాయి. సంతానంలో ఆడపిల్లలు, మగపిల్లలు ఉంటారు. అందరూ సమానమే. మహా కవి కాళిదాసు పుత్రిక ధనంతో సమానం అంటారు. పుత్రికను సరి అయిన సమయంలో సరి అయినవానికి తిరిగి ఇవ్వవలసిందే అని అంటారు. ఆమె మరొకరి సొత్తు, సంపద. కనుకనే ఆమెను ఆడపిల్ల అన్నారు. ఆంగ్ల సామెత ఒకటున్నది. ఆ సామెత చెప్పేదేమి టంటే: “అమ్మాయి జీవితంలో ఎప్పటికీ అమ్మాయియే. అబ్బాయి వివాహం వరకే అబ్బాయి” అని. ఇలాంటివి విచిత్రంగా ఉంటాయి. ప్రతి ఒక్కరు వారి క్షేమాన్ని వారే చూచుకోవాలి. ఎవరి వద్ద నుండి ఏదీ ఆశించ

కూడదు. ఏదో తక్కువ అయితేనే ఒకరి నుండి దానిని ఆశిస్తాము. అటువంటి ఆశలే నిరాశా నిస్పృహలను కల్గజేస్తాయి. మన మీద మనమే ఆధారపడాలి. ఒకరిని అర్థం చేసుకోవాలంటే మొదట మనలను అర్థం చేసుకోవాలి.

ఆత్మారామో మహాభాగో
మాత్రో ముక్తిర్భవ.

రాముడు ఆత్మారాముడు. తనలో తాను రమించి యుంటాడు. ఆనందం బాహ్యం నుండి ఆశించనివాడు. ఆనందం తనలోనే ఉన్నదని భావించేవాడు.

విహాయకామాన్ యస్సర్వాన్
పుమాశ్చరతి నిస్పృహః
నిర్మమో నిరహంకార స్సశాంతి
మధిగచ్ఛతి ॥ (భ.గీ. 2-71)

స్థితప్రజ్ఞుడు ఎవ్వరు? ఎవరు ఎటువంటి సహాయమును ఆశించక, ఇతరుల నుండి ఏదీ ఆశించక ఉండేవాడే స్థితప్రజ్ఞుడు. అతడే శాంతిని పొందుచున్నాడని శ్రీకృష్ణభగవానుని మాట.

మన నిత్య జీవితంలో ఇట్టివి సాధారణంగా చూస్తూంటాము. ఎవరైనా అడగనంతవరకు ఎంతో కొంత సహాయము చేస్తాము. అడుగుతారని తెలిస్తే అతని నుండి తప్పించుకొని తొలగిపోతాము. సన్యాసులు, యోగులు ఎవరినీ ఏమీ యాచించరు. వచ్చిన భక్తులు ఫలములను అర్పిస్తే వాటిని అందరికీ ఇస్తారు. అడగని అట్టి వారికి వెంటనే ఏదో కొంత ఇస్తాము. చేసినవానికి అందు ఒక సంతృప్తి కలుగుతుంది. ఒక మామూలు మనిషికే ఇట్లుంటే ఇక జ్ఞానుల సంగతి వర్ణించలేము. స్థితప్రజ్ఞుడు దేనినీ పట్టించుకోక తనలో తానుంటాడు. సదా భగవంతుని స్మరణలో వుంటాడు. అంటే ఆత్మనిష్ఠలో వుంటాడు.

మన సమస్యంతా మనకు కావలసిన దానిని బాహ్యంలో వెదకుతాము. బాహ్యం నుండి లభించేవి మనకు సమస్యలనే ఇస్తాయి. కనుక జ్ఞానుల, యోగులతో సాంగత్యము ఎంతో ఆనందాన్నిస్తుంది.

స్వాతంత్ర్యమంటే ఏమిటి? స్వేచ్ఛగా ఉండగలగటమే స్వాతంత్ర్యము. మనందరికీ స్వేచ్ఛ కావాలి. స్వేచ్ఛ అంటే మన ఇష్ట ప్రకారం చేసుకోవటం కాదు అని శ్రీ భగవాన్ అంటారు. భగవంతునికి సంపూర్ణంగా శరణొందిననే ఆ స్వేచ్ఛ కల్గుతుంది. నా కర్తృత్వము ఏమీ లేదు అంతా భగవదేచ్ఛ అనీ, కేవలం నేను భగవంతుని చేతిలో ఒక పరికరమును మాత్రమే అనే భావముంటే ఏదీ బరువనిపించదు. ఎట్టి ఫలితాలను ఆశించక మన ధర్మాన్ని మనం నిర్వర్తించాలి. అంతేగాక, "నాకు నీపై సదా భక్తి కలిగియుండాలి" అట్టి భక్తితో నాకు ఏదీ భారమనిపించదు, నా ధర్మాన్ని చక్కగా నిర్వర్తించగలను. ఆ భక్తిని నీ అనుగ్రహం వలనే పొందగలను. నన్ను నీ అనుగ్రహంతో బంధించు. అప్పుడే నాకు స్వేచ్ఛ" అని ప్రార్థించాలి. సదాచారులతో సాంగత్యంతో మనస్సు పరిశుద్ధమవుతుంది. కాని వారితో సాంగత్యము తగదు. కనుక సత్సంగం ఎంతో ముఖ్యం, అవసరం కూడా. శంకరులు అందుకనే ఇట్లాగ చెప్పారు:

సత్సంగత్వే నిస్సంగత్వం - నిస్సంగత్వే నిర్మోహత్వం
నిర్మోహత్వే నిశ్చలచిత్తమ్ - నిశ్చలచిత్తే జీవన్ముక్తి ॥

ఇది జ్ఞప్తికి తెచ్చుకొంటే చాలు శాంతి కలుగుతుంది. అపుడు కర్మలు కూడా కౌశలంగా చేయగల్గుతాము. ఒక తండ్రిగా, తల్లిగా, కుమారునిగా ఎవరి ధర్మాలు వారు ఎట్టి ఫలితాలను ఆశించకుండా చేయాలి. ఫలితాలు ఎట్టివైనా మనస్సు శాంతిగా ఉంటుంది. భగవంతుని అనుగ్రహం వలనే మనస్సు సత్సంగంలో పాల్గొనే అవకాశం లభిస్తుంది.

అరుణాచల శివ! అరుణాచల శివ! అరుణాచల శివ!

రచయిత హైదరాబాదు రమణకేంద్రంలో భక్తులు

భారతీ విశ్వరూపుల వివాహం

ఆంగ్ల మూలం: మాడుగుల ఇందుశేఖర శాస్త్రి

(గత సంచిక తరువాయి) తెలుగు అనువాదం: పింగళి సూర్యసుందరం

సోనా నదీతీరాన గల ఒక చిన్న గ్రామంలో ఒక బ్రాహ్మణుడుండేవాడు. అతని ఏకైక పుత్రిక భారతి అందరికీ కన్నుల పండుగ. తండ్రి శిక్షణలో అన్ని శాస్త్రాలనూ క్షుణ్ణంగా నేర్చింది. రూపవతిగా, విద్వన్మణిగా, ఆమె ఖ్యాతి దక్షిణాన నర్మదానదీ తీరానగల మాహిష్మతి వరకూ ప్రాకింది. ఆ ఊళ్లో, విద్యాభ్యాసం ముగిసింతరువాత, మీమాంస శాస్త్రవేత్తగా ప్రసిద్ధుడైన విశ్వరూపుడుండేవాడు. విశ్వరూపుని సంపదా, విద్వత్తూ భారతి చెవిన కూడా పడ్డాయి. తాము ఒకరికొకరు నిశ్చయింపబడిన వారమని వారిరువురికీ అనిపించినా, పెద్దలకీ విషయం చెప్పటానికీ భయపడ్డారు. ఒకరికొరకొకరు పరితపింపసాగారు.

కుమారునిలో వచ్చిన మార్పును కనిపెట్టిన తండ్రి, హిమమిత్రుడు తనయునితో, ''నాయనా, నీవేమిటి అదోకలాగ ఉన్నావు. వేదాలను వల్లెవేయటంలో, క్రతువులను చేయటంలో అశ్రద్ధ చూపుతున్నావు. నిన్నేదైనా వేధిస్తూంటే నాతో నిర్భయంగా చెప్పు. ఎదిగిన కొడుకుకి తండ్రి స్నేహితుని వంటి వాడని అంటారు. మీ అమ్మ కూడా నీ గురించి బాధపడుతోంది. సంగతేమిటో కనుక్కోమని నాకు చెప్పింది. చెప్పు నాయనా, ఏమిటి విశేషం?'' అన్నాడు.

''మీ అక్కరకు కృతజ్ఞుడను. నేను పుట్టినప్పటి నుండీ మీరూ, అమ్మా నా పట్ల ఎంతో ప్రేమానురాగాలు చూపారు. ఆ విషయంలో నాకే లోటూ రాలేదు. మనకి ఆస్తిపాస్తులు కొదవా లేదు. తర్కశాస్త్రంలో నన్ను మించిన పండితుడు ఇంత వరకూ తారసిల్లలేదు. క్రమాన్ని తప్పి నేనెన్నడూ ప్రవర్తించలేదు. కాని నన్నొక విషయం వేధిస్తోంది. ఈ

విషయం మాట్లాడటం కొంత ఇబ్బందే అయినా మీ అనుమతితో చెప్తాను.

"శాస్త్రాల ప్రకారం, జీవితంలో రెండవ ఆశ్రమాన్ని చేరుకున్నవాడు యజ్ఞయాగాదులను చేయటానికి అర్హుడవాలంటే, అనువైన ధర్మపత్నిని సంపాదించుకోవాలి. మన కులధర్మాన్ని పాటించాలంటే నేనొక ధర్మ పత్నిని ఎన్నుకోవాలి. అత్యంత సౌందర్యవతి, విధుసి, సచ్ఛీల, సోనాపురి వాసి, విష్ణుమిత్రుని కుమార్తె గురించి విన్నాను. ఆ సద్బ్రాహ్మణునికి కబురంపి తన అనుంగుబిడ్డకు నన్ను తగిన వరునిగా అంగీకరిస్తాడేమో కనుక్కోండి. మీ ప్రశ్నకు నేను సాహసించి ఈ విధంగా సమాధానమిచ్చి నందుకు మన్నించండి".

విషయం గ్రహించిన హిమమిత్రుడు నవ్వుకుంటూ, భార్యను సంప్రదించటానికి లోపలికి వెళ్లాడు. సంబంధం నిశ్చయించుకోవ టానికి, ఇద్దరు మధ్యవర్తులను సోనాపురికి వెంటనే పంపాడు. ఆ ఊరు చేరి, ప్రయాణబడలిక తీరకుండానే వారు విష్ణు మిత్రునికి సందేశాన్నిట్లా తెలిపారు. "మా ప్రభువు హిమమిత్రుడు, తమకు తన అభివాదములందజేయమన్నారు. వారు తమ కుమారుడు విశ్వ రూపునకు మీ కుమార్తె భారతిని వధువుగా కోరుతున్నారు. వారిద్దరూ అన్ని విధాలా అనుకూల దంపతులని మా అభిప్రాయం. ఈ ప్రతిపాదనకు మీరేమంటారు."

"మహనీయులారా! ప్రతిపాదనకు సంతోషం. సాధారణంగా, ఆడపిల్ల తల్లిదండ్రులే సంబంధాలను వెతుక్కుంటూంటారు. మీరు నాకాశ్రమను తప్పించారు. మీరు సేదతీర్చుకొని, విశ్రమించండి. ఈలోగా నేను నా భార్యతో విషయాన్ని మాట్లాడుతాను. నా మట్టుకు నాకీ సంబంధమిష్టమే. కాని ఆడపిల్ల మనస్సు తల్లికే బాగా తెలుస్తుంది కదా" అంటూ భార్యను వెతుక్కుంటూ విష్ణుమిత్రుడు వెళ్లాడు.

ఆమె కొంచెం అనుమానపు మనస్తత్వం కలది. పైగా, కుమార్తె భవిత్వమంటె ఎక్కువ అక్కర కూడాను. కొంత సందేహిస్తూనే, "వీళ్లెవరో దూరదేశంనుంచి వస్తున్నారు. మనకి వరుని గురించి గాని, అతని తల్లిదండ్రులగురించి గాని, వారి ఆస్తిపాస్తులను గురించి గాని ఏమీ తెలియదాయె. నా బిడ్డ కలకాలం సుఖంగా ఉండటమే నేను కోరుకొనేది. శాస్త్రాల ప్రకారం వరుని కుటుంబ సంప్రదాయం, శీలం, వయస్సు, రూపం, విద్య, సంపద, పెంపకం - గురించి తెలిసికోవాలి. ఇతని విషయంలో మనకి తెలిసిన వివరాలేమిటి?"

"వరునిరూపం వధువుకి, అతని ఆస్తి, తల్లికి, అతని విద్యాసంపద తండ్రికి ప్రధానాలని నాకు తెలుసు. కాబట్టి నీ బిడ్డను గురించిన నీ ఆందోళన నాకర్థమయింది. ఈ కుటుంబం గురించి మనకి ఎక్కువగా తెలియదు, నిజమే. కాని, విశ్వరూపుడు కుమారిలభట్టునికి చాలా ప్రియ మైన శిష్యుడు. అతని ఆస్తిపాస్తులకంటె నాకిదే ముఖ్యం. విద్యా సంపదని ఏ దొంగలూ, ఉంపుడుకత్తెలూ అపహరించలేరు. డబ్బునీ, ఆస్తినీ బంధువులూ, ఇరుగుపొరుగువారూ, ప్రభువులూ ఎప్పుడూ ఆశిస్తూనే ఉంటారు. కాని విద్వత్తు ఉన్న వాణ్ణి అందరూ గౌరవిస్తారు. పెళ్లియీడు వచ్చిన ఆడపిల్లని ఇంట్లో ఉంచుకోవటం అంత మంచిది కాదు."

అయిష్టంగానే విష్ణుమిత్రుని భార్య ఒప్పుకొంది. అంత తేలికగా వదలటం ఇష్టంలేక, పై చెయ్యి తనదే కావాలన్న ఉద్దేశంతో, "మీ మాటలకేం లెండి. అమ్మాయి భారతి ఏమంటుందో తెలిసికొందాం. తనకి ఇష్టమైతే నాకూ ఇష్టమే" నన్నది.

స్వభావ సిద్ధంగానూ, పెంపకప్రభావం వల్లనూ, వినయసంపన్నురా లైన భారతి - అంతా తానుకోరినట్లే జరుగనున్నదని తెలిసి సంతోషిం చింది. తన ఇష్టదైవానికి మ్రొక్కుకుంటూ, తనకీ సంబంధమిష్టమేనని

చెప్పింది. అంతేకాక, తన జ్యోతిష్యశాస్త్రజ్ఞానంతో అప్పటికి రెండు వారాల తరువాత గల ముహూర్తానికే వివాహం జరగాలని నిర్ణయించింది.

భారతి నిర్ణయం విన్న తరవాత విశ్వరూపుడు కూడ మహదానంద భరితుడయ్యాడు. అతని కలలు ఫలింపనున్నాయి. ఇక విరహతాపాలంటూ లేవు! ముహూర్తం వేళకి తల్లిదండ్రులతో, పరివారంతో తరలి వెళ్లాడు. గర్వంతో అతని ముఖం ప్రకాశించింది. భారతిని పొందగలనన్న తలంపుతో అతని మనస్సు ఉప్పొంగిపోయింది. తన ఆత్రుతని ఇట్లా సమర్థించుకొన్నాడు. హిమవంతుని తనయను పొందబోతున్నాన్న ఆత్రం జితేంద్రియుడైన శివుని మాత్రం వేధించలేదా? తానో, అతిలోక మనోహరి అయిన భారతికి వశుడైన సామాన్యుడు మాత్రమే.

సోనానదీ తీరానికి వరుని రాకతో, ఇరువైపుల బంధుమిత్రుల ఆనందోత్సాహాలకి మేరలేకపోయింది. పరాచికాలు, పరస్పర సుహృద్భావ ప్రకటనలూ నిరంతరం కొనసాగాయి. హిమమిత్రుడు, విష్ణుమిత్రుడు తమతమ అదృష్టానికి పొంగిపోయారు. ఆకాశం బాణాసంచాలతో దేదీప్యమానమయింది. భజంత్రీల స్వరఝుంకారాలు దిక్కులంతా వ్యాపించాయి. వేదమంత్రఘోషే వాతావరణాన్ని పునీతం చేసింది. భారతీ విశ్వరూపులు ఏకమయ్యారు. ఎంతదాచుకుందామన్నా తగని ఆనదం వారి ముఖాలలో బయటపడి నాట్యమాడింది. అగ్నిహోత్రం చుట్టూ మూడుసార్లు తిరిగి తమ అనురాగానికి శాశ్వతమైన బంధాన్ని వేసుకొన్నారు. మిత్రులవటానికి కేవలం ఏడడుగులు కలిసి వేస్తే చాలునంటారు. నిస్స్వనాలే అయినా వారి హృదయాంతరాళాలలో ధ్వనించిన ప్రమాణాలని ఆలకించాడు అగ్నిదేవుడు. వివాహమంటపంలోని విద్వాంసులకు ఆ వధూవరుల శబ్దార్థాలవలె ఒకరికొకరు సరిపోయినట్లు కనబడ్డారు!

బంధువులూ, మిత్రులూ లభించిన కాన్కలతో తిరిగి వెళ్లిపోయారు. నూతన వధూవరులు వెళ్లే రోజుకూడ వచ్చింది. వధువు తల్లిదండ్రుల కెప్పుడూ ఇది క్లిష్టమయిన సమయమే. శేషజీవితాన్ని భర్తతో గడపటానికి అత్తవారింటికి వెళ్లేది వధువే కదా ఎప్పుడూనూ! గద్గద కంఠంతో అల్లునితో భారతి తల్లిదండ్రులన్నారు ''బరువెక్కిన మనస్సులతో మా చిన్నారిని నీకు అప్పగిస్తున్నాం నాయనా. తన ఇష్టం వచ్చినట్లే ఆటపాట లతో ఇన్నాళ్లూ గడిచాయి. మా అమ్మాయి ఎంతో సున్నితమైన మనస్సు కలది, విమర్శకి తాళలేదు. ఇంటిపనులు మేము నేర్పలేదు - ఇది ఒక లోపంగానే నీకు కనబడవచ్చు. మీ అమ్మగారిని కాస్త ఓపిక పట్టమనీ తన కన్నబిడ్డవలె చూచుకోమని చెప్పు. అమ్మాయిని ప్రేమాను రాగాలతో చూచుకొని మంచి గృహిణి అయ్యేట్టు నీవే తీర్చిదిద్దాలి. ఒక అన్నవలె ఆమె తప్పులనన్నిటినీ మన్నించు. ఒక స్నేహితుని వలె ఆమెకన్నిటిలోనూ మార్గదర్శకత్వం వహించు. ఎంతో మెత్తనిదనీ, ప్రేమ పాత్రురాలనీ నీవే గ్రహిస్తావు''.

పుత్రిక వంక తిరిగి ''అమ్మా భారతీ - మమ్మల్ని విడిచి నీ భర్తతో అత్తవారింటికి వెళ్లవలసిన సమయం వచ్చింది. అక్కడ మర్యాదగా మసలుకొంటే నీకేకాక మాకు కూడా మంచిపేరు వస్తుంది. నీవింకా పసిపిల్లవి కావనీ, నీవు జీవితంలో ఇంకొక దశలోకి అడుగుపెట్టుతున్నా వని, నీకే కాదు మాకు కూడా ఇంకా బాగా నమ్మకం కుదరటం లేదు. తల్లిదండ్రులలాగ అందరూ అన్ని విషయాలు సరిపుచ్చుకొంటారని అనుకోకు. ఇప్పుడు నీవు ధరించవలసిన పాత్ర కొత్తది కష్టమైనది. భార్యలందరూ అవలంబించవలసిన ప్రవర్తన ఒకటి ఉంది. ఆ ఆచారం ప్రకారమే నీవూ నడుచుకో. నీ భర్త కంటె ముందు నీవెప్పుడూ భోజనం చేయకు ఆయన చెంత లేనప్పుడు పువ్వులతో, నగలతో సింగారించుకోకు. ఆయన కోపంగా ఉన్నప్పుడు శాంతం వహించు.

నీ భర్త ఎదుట క్రొత్తవారి కళ్లల్లోకి సూటిగా ఎప్పుడూ చూసి మాట్లాడకు - తనులేనప్పుడు కూడా నీవు అట్లానే చేస్తావని ఆయనకి అనిపించ వచ్చు. ఆయన బయటనుండి తిరిగి రాగానే చల్లని మంచినీళ్లను, ఫలహారాన్నీ ఇచ్చి సేదతీర్చు. భర్త అవసరాలను తీర్చటం కన్నా పతివ్రతకి సంతృప్తికరమైనదేదీ లేదు. ఇరుగు పొరుగు వారితో పిచ్చాపాటి కబుర్లు చెప్తూ కాలం వృధా చేయకు. నీ అత్తమామలను నీ తల్లిదండ్రులులాగా, నీ భర్త అన్నదమ్ములను నీ సోదరులులాగా భావించు.''

విష్ణుమిత్రుడు కుమార్తెను హృదయానికి హత్తుకొని కంట తడిపెట్టుతూ మెల్లగా అన్నాడు ''అమ్మా! నేనూ మీ అమ్మా ఈ విషయా లను నీకు చెప్పినందుకు ఏమీ అనుకోకు. ఇవన్నీ నీకు తెలుసు. మన ఆచారాలూ, విధులూ నీకు తెలిసినవే. నిన్ను చూచి మేమెప్పుడూ గర్వి స్తూంటాం. ఈ నియమాలు వధువును కొంచెపరచటానికి ఏర్పడినవి కావు. భర్త ఇంట్లో సామరస్యం నెలకొల్పటానికి ఏర్పడినవే. నిజానికి తనపట్ల భార్య ఎంత అనురాగంతో ఉంటుందో, యోగ్యుడైన భర్తకూడా భార్యపట్ల అట్లాగే ఉంటాడు. ఈ నియమాలన్నీ, భార్య కొత్త యింట్లో కలసిపోవటానికి వీలు కల్పించేవే. భార్య తక్కువదన్న ఉద్దేశమే లేదు వీటికీ కొన్ని కుటుంబాలలో మగవారిని కంటె ఆడవాళ్లనే ఎక్కువ గౌరవిస్తారు. ఈ మాత్రం నీవు అర్థం చేసుకోగలవనే అనుకుంటాను''.

తెచ్చికోలు ధైర్యంతో భారతి అన్నది ''నా కర్థమయింది నాన్నా'' సెలవుతీసుకుంటూ ఆయనకి పాదాభివందనం చేసినప్పుడు ఆమె కంటనీరు జాలువారి ఆ పాదాలకభిషేకం చేసింది. నూతనవధువే గొప్ప విద్వాంసురాలనీ, తన భర్తకీ ఆచార్యవర్యునికీ జరిగే వాగ్వి వాదంలో తీర్పరి అనీ ఎవరు ఊహించగలరు. *(సశేషం)*

- రచయిత: హైదరాబాదు రమణకేంద్రంలో భక్తులు

శ్రీ భగవాన్ పాద సన్నిధిలో (At the feet of Bhagawan)

ఆంగ్లమూలం: సుందరేశ అయ్యర్
(గత సంచిక తరువాయి) తెలుగు అనువాదం: జి. శ్రీహరిరావు

పరోక్షమయిన ఉపశమనం

శ్రీ భగవాన్ భక్తులయిన శ్రీ మహదేవ అయ్యర్, మద్రాసులో, ఒక నెలరోజుల నుండీ ఎక్కిళ్ళతో బాధపడుతున్నారు. తన తండ్రి గారికి ఈ బాధనుండీ ఉపశమనం కల్పించమని వేడుకుంటూ వారి కుమార్తె శ్రీ భగవాన్‌కు లేఖ రాసింది. జాబు అందగానే ఎండబెట్టిన అల్లపు పొడీ, బెల్లమూ కలిపి ముద్దచేసుకుని ముందుగా తీసుకుంటే ఎక్కిళ్ళు వెంటనే తగ్గిపోతాయని తెలుపుతూ జవాబు రాయమని నన్ను ఆదేశించారు శ్రీ భగవాన్.

తన పక్కనే ఉన్న పరిచారకుడు మాధవస్వామి వైపు చూస్తూ, "మన వద్ద ఇంతకు ముందు తయారు చేసిన మందుండాలి చూడగలవా?" అని సూచించారు. మాధవస్వామి వెంటనే ఆ మందును పట్టుకు వచ్చాడు. శ్రీ భగవాన్ కొంచెము తన నోట్లో వేసుకుని, మిగిలినది తన చుట్టూ వున్న భక్తులకు పంచిపెట్టారు.

జవాబు సాయంకాలపు టపాకే అందేటట్లు రాయమని నాకు మళ్ళీ చెప్పారు శ్రీ భగవాన్. నేను, "ఇంకెందుకు భగవాన్, మహదేవన్‌కు తగ్గి పోయాయి అప్పుడే", అన్నాను నవ్వుతూ. శ్రీ భగవాన్ కూడా హాయిగా నవ్వారు.

నేను ఆశ్రమం ఆఫీసునుండి శ్రీ మహదేవ అయ్యర్‌కు జాబు వ్రాశాను. కానీ, మరుసటి రోజు తపాలోనే వాళ్ళమ్మాయి నుండీ మళ్ళీ ఉత్తరం వచ్చింది. వాళ్ళ నాన్న గారికి, అంతకు ముందు రోజు, సరిగ్గా ఒంటి గంటకు ఎక్కిళ్ళు ఆగిపోయాయని. సరిగ్గా ఆ సమయానికే శ్రీ

భగవాన్ బెల్లపు మందు నోట్లో వేసుకున్నారు. తమిళంలో ఒక సామెత ఉంది: లంబాడీ స్త్రీ భర్త మందు వేసుకున్నాడు, కానీ ప్రసవమయ్యింది ఆమెకు!

శ్రీ భగవాన్ సమత్వ భావం చాలా నిక్కచ్చిగా వుండేది. ఇతరులకు పంచిపెట్టకుండా తనేమీ స్వీకరించే వారు కాదు. మద్రాసు భక్తునికి పంపించే ముందు రుచి చూడడంతో ఆ మందును పవిత్రమయిన ప్రసాదంగా మార్చి వేశారు. ఆయన ఎల్లప్పుడూ చెప్పేది ఒక్కటే: "ఏదైనా నాకు మంచిదయితే అది అందరికీ కూడా మంచిదే అవుతుంది" ఇలా అంటూ పదార్థాలన్నీ అందరికీ పంచి పెడతారు.

అద్భుతాలనూ, అపూర్వ విశేషాలనూ శ్రీ భగవాన్ ప్రోత్సహించే వారు కాదు. కానీ వారి భక్తులు అసాధారణమయిన సన్నివేశాలనేకం ప్రత్యక్షంగా అనుభవించేవాళ్ళు. (సశేషం)

రచయిత హైదరాబాదు రమణకేంద్రంలో భక్తులు

రచనలకు ఆహ్వానం

శ్రీ రమణజ్యోతిలో ప్రచురణార్థం రచనలను ఆహ్వానిస్తున్నాం. రచనలు వ్యవహారిక భాషలో ఉండాలి. భగవాన్ శ్రీరమణ మహర్షికి సంబంధించిన గద్య/పద్య/గేయ రూపాలలో 2 లేక 3 ఏ4 పేజీలకు పరిమితమైన స్వీయ రచనలుగా ఉండాలి. రచనలకు ఎట్టి పారితోషికము లభించదు. ప్రచురణకు అంగీకరింపబడని రచనలను తిరిగి పొందగోరువారు తగినంత పోస్టేజి (స్టాంపులు) అంటించబడి తమ అడ్రసు వ్రాయబడిన కవరును జత చేయాలి. రచయితలు తమ విద్యార్హతలు, వయస్సు, అడ్రసు, రచనా వ్యాసంగంలో తమ అనుభవం, తదితర వివరాలను క్లుప్తంగా తెలియపరచాలి.

రామయోగి

- పామరాజు వెంకట లావణ్య రావు

అది ఒక ఆశ్రమం. ఒకనాడు ఒక వ్యక్తి తన కుటీరంలోకి ప్రవేశించ బోయాడు. కాని వెంటనే భయకంపితుడై ఆగిపోయాడు. కారణం ఒక నాగుపాము పడగ ఎత్తి అతనివైపు తీక్షణంగా చూస్తుండడమే. అప్పుడ క్కడికి వచ్చాడు స్ఫురద్రూపి అయిన మరొక వ్యక్తి. తన రెండు చేతులను పైకెత్తి లోపలికి ప్రవేశించాడు. వెంటనే ఆ పాము తన తలను ఆయన పాదాల వద్ద వాల్చింది. ఆయన పాము తోకను నెమ్మదిగా నిమిరాడు. వెళ్ళిపోయిందా పాము. ఆ ఆశ్రమమే శ్రీరమణాశ్రమం. ఆయనే రామయోగి లేక యోగిరామయ్య. ఆ మొదటి వ్యక్తి భారతదేశమంతా పర్యటించి అనేక సిద్ధపురుషులను దర్శించి గుప్త భారతాన్వేషణ (ఎ సర్చ్ ఇన్ సీక్రెట్ ఇండియా) అనే గ్రంథాన్ని ఆంగ్లంలో రచించి రమణాశ్రమంలో నివాస మేర్పరుచుకొన్న పాశ్చాత్య పత్రికా రచయిత పాల్ బ్రింటన్. ''మీకు భయం వెయ్యలేదా?'' అడిగాడు పాల్‌బ్రంటన్. ''నేను దేన్ని గురించి భయపడాలి? నేను ద్వేషరహితమై సకల ప్రాణులయందు ప్రేమ గల హృదయంతో పామును సమీపించాను'' అని వ్రాసి చూపించారు, మౌనవ్రతం పాటిస్తున్న రామయోగి.

విద్యలు నేర్చుకొన్నప్పటికీ, చదువుకోనప్పటికీ, విజ్ఞానసంపన్నులైన వారిలో మాణిక్యం శ్రీ రామయోగి. కేవలం భక్తిశ్రద్ధలు, చిత్తశుద్ధి ఉంటే సాధన మార్గంలో అత్యుత్తమ ఫలితాల్ని సాధించవచ్చని తెలిపేదే యోగి రామయ్య జీవితం. రామయోగి అసలు పేరు రామిరెడ్డి. నెల్లూరుకు 15 కి.మీ. దూరంలో ఉన్న వేదాద్రి (నరశింహుల కొండ) సమీప గ్రామం

అయిన మోపూరులో సంపన్న కుటుంబంలో పుణ్య దంపతులు చేవూరి పిచ్చిరెడ్డి, రామమ్మగార్లకు తే 27.7.1895న జన్మించిన ఏకైక సంతానం రామిరెడ్డి. చిన్నతనంలోనే తండ్రి స్వర్గస్థుడయ్యాడు. కనుక రామిరెడ్డి తల్లితోపాటు అన్నారెడ్డి పాళెంలో మేనమామ ఇంట్లో పెరిగాడు. ఆయన చదువు పల్లెటూరి ప్రాథమిక పాఠశాలకే పరిమితం. చిన్నతనం నుంచి ఆయనకు పాఠ్యపుస్తకాలకంటే, భాగవత రామాయా ణాల మీద దృష్టి సారించారు. వాల్మీకి వలె తపస్సంపన్నుడు, కబీరు వలె వైరాగి కావలెనని ఆయన తపన. ఎప్పుడూ అలాంటి భావనతోనే ధ్యానంలో నిమగ్నుడయ్యేవాడు. పొలంగట్లు, తూములు ఆయనకు ధ్యానపీఠాలు. ఒక తూములో ధ్యానంలో ఉన్నప్పుడు తేలుకుట్టింది. ధ్యానం నుండి బయటకు వచ్చిన తర్వాత కుట్టిన చోట మంట పుట్టుంటే ఏదో కుట్టింది కాబోలు, తేలే అయి ఉండవచ్చు అనుకోవడం తప్ప అతనికి ఏమీ తెలిసేది కాదు.

16 ఏండ్ల ప్రాయంలో తోటిమిత్రులతో కలసి లంకాదహనం నాటకం చూడడానికి నెల్లూరు వెళ్ళాడు. కాని మనస్సు అంగీకరించక తన టిక్కెట్టు వేరొకరికి ఇచ్చి, రైలు వంతెన తూర్పు వైపున ధ్యానంలో కూర్చున్నాడు. తెల్లవారి కబీరు స్ఫూర్తితో ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు. భగవంతుని కోసం తపిస్తూ, రామనామస్మరణ, ఈశ్వర చింతనతో గడిపే వాడు. ఆ చింతనే ఆయనకు గురువుని ప్రసాదించింది.

రామిరెడ్డి 19 సం॥ వయస్సులో, బాపట్ల బ్రహ్మానందతీర్థస్వామి నెల్లూరులో ఉన్నప్పుడు, వారిని కలుసుకొని మార్గనిర్దేశనం చేయమని వేడుకొన్నాడు. స్వామివారు ఆయనకు రామతారక మంత్రాన్ని ఉపదేశించి ప్రతిదినం అయిదువేలసార్లు జపించమన్నారు. “అంతకంటే ఎక్కువ చేస్తే ఏమౌవుతుంది?” అన్నాడు రామయ్య.

''మంచిది'' అన్నారు, స్వామివారు. తిరిగి రామయ్య ''ఎప్పుడూ చేస్తూ ఉంటేనో'' అన్నాడు. ''మరీ మంచిది అలాగే చేస్తూ ఉండు'' అన్నారు. గురువుగారు నిద్రలో తప్ప మిగిలిన సమయమంతా మంత్రాన్నే జపిస్తూ గడపసాగాడు రామయ్య. ఆత్మజిజ్ఞాస, వైరాగ్యం ఎక్కువై, ఐశ్వర్యం చుట్టూ ఉన్న బంధుమిత్ర పరివారజనం అంతా భ్రాంతిగా తోచి, సర్వాన్ని త్యజించి, దండకారణ్యంలాంటి ప్రశాంత ప్రదేశానికి పోయి తపస్సు చేసుకొందామని ఎవ్వరికీ చెప్పకుండా బయలుదేరాడు. దారిలో బాపట్లలో రైలు దిగి తన గురువుగారైన బ్రహ్మానందతీర్థుల వారిని దర్శించి, తన ఉద్దేశ్యం తెలిపాడు. వెంటనే గురువుగారు ''మీ తల్లిగారి అనుమతి తీసుకున్నావా?'' అన్నారు. ''లేదు'', అన్నాడు రామయ్య. ''అయితే తిరిగి మీ ఊరికి వెళ్ళి మీ తోటలో ఒక కుటీరం, నిర్మించు కొని, దాంట్లో సాధన చేసుకో, నేను అప్పుడప్పుడు వచ్చి చూస్తూ ఉంటాను'' ఆదేశమిచ్చారు గురువుగారు. రామిరెడ్డి తిరిగి తన ఊరికి వెళ్ళి గురువు ఆనతి ప్రకారం ఏకాతంగా సాత్వికాహారం తీసుకొంటూ సాధన చేశాడు. రోజూ రాత్రి 10 కి.మీ. నడిచి నరశింహకొండకు పోయి తపస్సు చేసి తెల్లవారి తిరిగి వచ్చేవాడు. ఆ ప్రాంతం అప్పట్లో క్రూర మృగాలకు ఆలవాలమైనప్పటికీ సర్వజీవులనూ సమానంగా ప్రేమించే హృదయం గల వాడైనందువల్ల క్రూరమృగాలు గాని, పాములుగాని ఆయనను బాధించలేదు. ఆయన తోటలో సన్నజాజి పొదకు దగ్గరగా ధ్యానం చేస్తుంటే, దగ్గరలో ఉన్న తేనెటీగల తుట్టెను గమనించి అవి కూడబెట్టుకున్న తేనెను మనుషులు దోచుకు పోకుండా కాపాలా కాసేవాడు.

తితిక్ష, చిత్తనిరోధం, సహనశీలత, నిష్కామ వృత్తి, సమభావం వంటి ఉత్కృష్ఠ గుణాలు ఆయనకు అబ్బినాయి. నాసికాగ్రంపైనా, భ్రుకుటి

మధ్యన తీవ్రంగా దృష్టి కేంద్రీకరించడం వల్ల నాదబిందు కళాది అనుభవాలు కలిగాయి. సూర్యచంద్రులు శ్రీరాముదు దర్శన మయ్యారు. అవి వస్తూ పోతూ ఉండేవి. నాసికాగ్ర దృష్టి, ధ్యానం వల్ల ఆ స్థానం నుండి జ్యోతిర్మయమైన సర్పచలనం బయలుదేరి శిరస్సులో లీనమైనట్లు అనిపించింది. అంతకు ముందు కన్పించిన రామ స్వరూపం అదృశ్యమై అంతటా జ్యోతి సముద్రం వ్యాపించింది. ఆ స్థితిలో దృక్కు, దృశ్యం రెండూ లేక కేవలం పూర్ణమైన ఆత్మ మాత్రమే నిలచి ఉందని తోచింది. అహంకారం నశించింది. ధ్యానం చేస్తూంది నేను కాదని నేను అనేది కేవలం అహంకారానికి సాక్షి మాత్రమేనని, నేను నిజమైన ఆత్మ అని అదే తన నిజ స్వరూపమనీ గుర్తించాడు. ఆత్మపై నిరంతర ఏకాగ్రత వల్ల బాహ్య దృశ్యం తగ్గిపోయింది.

అప్పటినుంచీ బ్రహ్మనిష్ఠాపరులైన గురువుల దగ్గరికి వెళ్ళి తన అనుభవాలను పంచుకోవాలనిపించేది కాని ఆయనకు తారసపడ్డ గురువులందరూ కేవలం పుస్తకజ్ఞానం కలవారేగాని, ఆత్మను అనుభవించే బ్రహ్మ నిష్ఠాపరులు కారని తెలిసింది.

తన బాల్యంలో తీర్థయాత్రలు చేసేటప్పుడు అరుణాచలంలో రమణ మహర్షిని దర్శించినట్లు గుర్తొచ్చి, వారితో తెలుగులో సంభాషించ వచ్చునని తెలిసికొని రమణాశ్రమానికి వెళ్ళి భగవాన్ ముందు కూర్చుంటే వారు అంతర్ముఖులై ఉన్నట్లు గమనించాడు. తాను కూడా దృష్టిని లోపలికి మళ్ళించి ధ్యానంలో నిమగ్నుడైనాడు. అప్పుడు ఇదివరలో తనకు కల్గిన అనుభవమే కలిగి ఇతర వస్తువులు కన్పించక, దృక్‌దృశ్యాలు ఆత్మలో లీనమవుతాయని అభిప్రాయానికి వచ్చారు. తన అభిప్రాయం నిజమో కాదో తెలిసికోవాలని అక్కడికి వచ్చిన కావ్యకంఠ గణపతి మునిని అడిగితే దృక్, దృశ్యాలు వేరని

ఒకటి అయ్యే అవకాశం లేదని జవాబు వచ్చింది. కాని రామిరెడ్డి తృప్తి జెందక సహాయం కోసం భగవాన్ వైపు చూశాడు. వెంటనే భగవాన్ అందుకొని, మనస్సు అణిగినప్పుడు సమాధిస్థితిలో చూచేవాడు, చూపు, చూడబడేవి అన్నీ ఏకమవుతాయని రామిరెడ్డిని సమర్థించారు. అప్పుడే శ్రీ భగవాన్ రమణులే తనకు సమర్థుడైన సద్గురువని నిర్ణయించి అరుణాచలంలో ఉండిపోవడానికి నిశ్చయించాడు. చూతగుహలో చాలాకాలం తపస్సు చేస్తూ ఉండిపోయాడు. భగవాన్ అనుగ్రహం ఆయనను రామయోగిని చేసింది. రమణులకు సన్నిహిత భక్తుడైనాడు. భగవాన్‌తో పాటు అరుణాచలం కొండ ఎక్కి దిగేవాడు. మురుగనార్ కోరికపై భగవాన్ ఉపదేశ ఉందియార్ (తమిళ ఉపదేశ సారం) రచిస్తే, యోగి రామయ్యకు తమిళం రానందున ఆయన ప్రార్థనపై భగవానులే తెలుగులో ఉపదేశసారాన్ని రచించారు. అట్లే ఉళ్లదు నార్పదు అనే తమిళ గ్రంథాన్ని కూడా రామయోగి కోసం భగవాన్ తెలుగులోకి అనువదించారు.

యోగిరామయ్య నిజంగానే యోగిగానే జీవించేవారు. 12 సంవత్సరాలు మౌనవ్రతం పాటించారు. ఒక్కపూటే భోజనం చేసేవారు. స్వయంపాకం చేసుకొనే వారు. కొంచెంగా ఆకుకూర వండుకొనేవారు. గుహలో సాధన చేసుకొంటూనో భగవాన్ ముందు గంటల తరబడి కూర్చుంటూనో ఉండేవారు. భగవాన్‌తో ఉండటానికి ఆయనకు అంక్షలు లేవు. ఎప్పుడైనా, ఎక్కడైనా భగవాన్‌తో రామయ్య ఉండొచ్చు.

(సశేషం)

(ఆధారాలు/సౌజన్యం: ఆంధ్రమహా యోగులు - ద్వితీయ భాగం డా॥ బి రామరాజు, శ్రీ రమణలీల (కృష్ణభిక్షు), సెల్ఫ్ రియలైజేషన్ (బి.వి. నరశింహస్వామి), అంతర్జాలము.

కల్యాణ గీతం

1944వ సం॥లో భగవాన్ సన్నిహిత భక్తులు గుఙ్టం వెంకట సుబ్బా రామయ్యగారు తన ఉమార్తెకు పెండ్లి సంబంధం కుదుర్చుకొనడానికి భగవాన్ సన్నిధిలో ఆరాటపడ్తుండినపుడు, భగవాన్ రమణులు అరుణగిరి నాథర్ రచించిన "తిరుప్పుగళ్" నుంచి కల్యాట పాట్టు (కల్యాణగీతం) చదివి తెలుగులో అర్థం చెప్పారు. దాన్ని సుబ్బ రామయ్యగారు అప్పుడే వ్రాసుకొన్నారు.

"నీలంకొళ్ మేఘత్తిన్ మయిల్ మీదే
నీవంద వాళ్వైక్కం దదనాలే;
మాల్కొండ పేదైర్క్కున్ మణంనాఱుం
వేల్కొందు వేలైప్పం దెఱివోనే
వీరంకొళ్ శూరర్క్కుం కులకాలా;
నాలంత వేదత్తిన్ పొరుళోనే
నానెన్ఱు మార్తట్టుం పెరుమాళే"

తాత్పర్యం: "పూర్వము శక్తి ఆయుధమును సముద్రునిపై ప్రయోగించిన వాడా! వీరులైన శూరాదుల వంశమునకు యమునివంటివాడా! చతుర్వేదాంతార్థ స్వరూపుడే నేను అని రొమ్ము తట్టు పరమాత్ముడా! నీల మేఘచ్ఛాయగల నెమలిపై నీ వరుదెంచిన వైభవమును జూచుటచే ప్రేమించిన నా బిడ్డకు నీ వక్షస్థలమున నుండు వాసనాయుతమగు మాల నొసంగి అనుగ్రహింపుము."

ఈ గీతాన్ని తల్లిదండ్రులు నిత్యం పారాయణ చేసినట్లైతే వారి అమ్మాయికి త్వరగా పెండ్లి అవుతుందనే ఒక నమ్మకము భక్తులకు ఉన్నదని భగవాన్ సెలవిచ్చారు. ఆ ఆదేశాన్ననుసరించి గుఙ్టం సుబ్బ రామయ్య సుమారు 5 నెలలపాటు నిత్యపారాయణ చేస్తే తన కుమార్తెకు వివాహమయిందట. *సేకరణ: పామరాజు వెంకట లావణ్యారావు.*

ఆధారం: గుఙ్టం సుబ్బరామయ్యగారి రమణస్మరణామృతం

డా. కె. ఎస్. గారు

(జనవరి 11 కె.ఎస్. గారి సంస్మరణ దినం సందర్భంగా ఈ వ్యాసం సమర్పిస్తున్నాం)

(గత సంచిక తరువాయి) - గ్రిద్దలూరు జయలక్ష్మి

కె.ఎస్. అంటే సింపతీ. మా బావగారి అమ్మాయి ఫిజికల్లీ హ్యాండిక్యాప్డ్ పిల్లవాడికి ఫిట్స్. ''ఎల్లాంఒన్రు' పుస్తకం శ్రీ భగవానులు మా పినమామగారు శ్రీ జివిఎస్ గార్ని తెలుగులోకి అనువాదం చేయవచ్చునే అంటే నాకు తమిళ్ రాదు, నేను చెయ్యను అని మా మామగారు అంటే ఒకనాటికి నీవే చేస్తావులే అన్నారని, ఆ తరువాత ఆ పుస్తకం మా పెదమామగారు శ్రీ సాంబశివరావుగారికి చిన్న స్వామి ఇవ్వటం జరిగింది. దాదాపు కొన్ని సంవత్సరాల 1988-89వ సం॥లో రామంతపూర్‌లో వుండగా ఆ పుస్తకం వారికి కనబడింది. అప్పుడు భగవాన్ చెప్పిన సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చి, అనువాదం మొదలెట్టారు, మా అత్తగారిది తిరువణ్ణమలై వెళ్ళే త్రోవలో వున్న పోలూరు. అందువల్ల ఆమెకి తమిళ్ బాగా వచ్చు. కాని 'ఎల్లాం ఒన్రు' పుస్తకంలో కొంత తమిళ్ అర్థం కాక, శ్రీ కె.ఎస్. గారి వద్దకు వచ్చి అర్థం కాని భాగం అడిగి అనువాదం చేస్తాము. వారు ఏ టైమ్‌కి రమ్మంటారో అడగమన్నారు. మేము అడిగితే పెద్దవాళ్ళని మనం ఇబ్బంది పెట్టకూడదు. నేనే వస్తానంటే మేము తీసుకువెళ్ళాం. వారి అనువాదం పూర్తి అయిన తరువాత మా బావగారు పిల్లల చేత నమస్కారం చేయించారు. ఆ పిల్లల్ని చూచి కె.ఎస్. గారి మనసు తల్లడిల్లింది. శ్రీ భగవానుల స్పర్శ, అనుగ్రహం పొందిన కుటుంబంలో ఇటువంటి సమస్యలు ఎందుకిచ్చారో ఆ భగవాన్‌కే తెలియాలి అని కన్నీళ్ళ పర్యంతం అయ్యారు. కొంచెం మేలు ఏమిటంటే పూర్వజన్మ పుణ్యం వల్ల శ్రీ భగవాన్ అనుగ్రహం పొందిన భక్తుల ఇంటిలో జన్మించినందువల్ల ఆ పూర్వ

జన్మ సంచిత కర్మలుండవు అని కన్నీళ్ళతో సెలవిచ్చారు. 10 సం॥ల క్రితం పిల్లలిద్దరూ అరుణాచలనామస్మరణ, మననాదులతో శరీరం చాలించారు. ఇది ఒక విధంగా శ్రీ కె.ఎస్.గారి ఆశీస్సుల ప్రభావమని మా బావగారు తరుచు అనేవారు.

కె.ఎస్. అంటే సౌలభ్యం. మామూలుగా మన ఇళ్ళల్లో అయితే ఎవరైనా వస్తే మనం ఉండము అనో, పడుకున్నారనో ఇంటికి ఎవరో వచ్చారనో చెబుతాము. కాని వారు శరీరంలో వుండగా శ్రీరమణ భక్తులు ఎప్పుడంటే అప్పుడే వెళ్ళి చూడటానికి అనుమతించారు. వారు స్పృహలో లేని 10 రోజులు కూడా కుటుంబ సభ్యులు కూడా అదే పద్ధతిలో వారి వద్ద నుంచుని అరుణాచల పారాయణకి అనుకూలంగా స్పందించారు.

కొన్ని విషయాలు వారికి తెలిసినా మనం చెబుతుంటే అప్పుడే మొదటిసారి వింటున్నట్లు, ఆహా అలాగా వెరీ గుడ్ ఇట్ ఈజ్ వెరీ నైస్, సో ఇట్ వెంట్ ఆన్ వెరీ నైస్లీ అనేవారు. ఎప్పుడూ చిరు దరహాసంతో వుండేవారు. నేను కేంద్రం ప్రారంభించానని కాని, మాజీ ప్రెసిడెంట్‌ని అని గానీ, ఎప్పుడూ ఎక్స్‌ప్రెస్ చేసేవారు కాదు. నేను మొదటిరోజు చూచిన అదే దరహాసం సత్సంగం జరిపిన 19 సం॥లు చూచాను.

కేంద్రం బిల్డింగ్ వద్దు. అప్పుడు మనీ చేరితే, దాని గురించి, మెయింటెనెన్స్ గురించి ఆలోచించుతూ వుంటే సాధన ఎగిరిపోతుంది అనేవారు. కాని శ్రీరమణులు వుండగా అప్పటి ప్రెసిడెంట్ శ్రీ టిఎన్‌వి గారు, శ్రీ ఎన్.బి. రెడ్డిగారు ఎప్పుడైనా, ఎవరైనా వచ్చి, మెడిటేషన్ చేసుకోటానికి వీలుగా వుంటుందని పదే పదే చెప్పగా అప్పుడు సరేనన్నారు. అప్పట్లో ఆంధ్రమహిళా సభలో జిఎస్ భవన్ ఖాళీ లేకపోతే వరండాలో సత్సంగము చేసుకునేవాళ్ళం.

పై కారణాల వల్ల కేంద్రం ఏర్పడటానికి ఒప్పుకునేవారు. అప్పటి ముఖ్యమంత్రి శ్రీ ఎన్టీరామారావుగారి వద్దకు కె.ఎస్. గారితో శ్రీ ఏవిఆర్ గారు, పికెఆర్ గారు, మరికొందరు భక్తులు కలిసి వెళితే, మీరు శ్రమ పడి వచ్చారు, కబురుపెడితే నేనే వచ్చేవాడ్ని కదా! అని ట్విన్ సిటీస్‌లో ఎక్కడ కావాలన్నా స్థలం ఇస్తానన్నారు. కె.ఎస్.గారు ఇప్పటి స్థలం అడిగారు. అది డ్రైనేజీతో నిండి వుంది. అని ఇప్పటి ఎన్టీఆర్ స్టేడియం వున్న స్థలం ఇస్తానంటే, కె.ఎస్.గారు ఈ స్థలం వున్న సైడ్ అంతా ఆధ్యాత్మిక బెల్ట్ వున్నది. శంకరమఠం, న్యూ నల్లకుంట రామాలయం, శివం అహోబిలమఠం, హరనాధ బాబా మందిరం, గురువాయూరప్ప గుడి వున్నాయి. ఈ సైడు ఆధ్యాత్మిక బెల్ట్ కనుక కేంద్రం ఇక్కడ పెడితేనే బాగుంటుందని నిర్ణయించామనగా నామినల్ రేట్‌కి ఈ స్థలం ఇస్తే శ్రీ మల్లయ్యగారు 2,3 సార్లు చదును చేయించారు. మేమందరం వచ్చి అరుణాచల శివ చెప్పేవాళ్ళం. ఈ విధంగా కె.ఎస్.గారు భక్తి అనే సిమెంటుతో శ్రద్ధ అనే కంకర వేసి రమణభక్తులకు ఫౌండేషన్ వేశారు. ఈ రోజు వారిని స్మరించటానికి ఈ అవకాశం శ్రీ భగవానులు కలిగించినందుకు వారికి మనసా నమస్కారం సమర్పిస్తున్నాను.

ఈ రోజుకీ కె.ఎస్.గారు కేంద్రంలో వుండి నడిపిస్తున్నారనడానికి ఎన్నో నిదర్శనాలున్నాయి. కె.ఎస్. వున్నారని రుజువవుతున్నది. ఎంతో మంది వారి గురించి విని, వారిని చూడలేకపోయామని, వారున్న సమయంలో లేకపోయామని వారి ప్రసంగాలు ప్రత్యక్షంగా వినలేక పోయామని, బాధపడ్డారు. ఆ సమయంలో శ్రీ రాఘవేందర్ గారి చలవ వల్ల ఈ సి.డి.ల రూపంలో వారి ప్రసంగాలు విని, వారిని చూచినట్లు, వారు కేంద్రంలో వున్నారని భావిస్తున్నారు.

శ్రీ టి. సత్యనారాయణ గారు తెలుగులో సి.డి. ప్రసంగాలు అనువాదం చేసినవి శ్రీరమణజ్యోతిలో వస్తున్నాయి. ముందు తరాల వారికి తెలియజేయుట కోసం ముందు రికార్డు చేసి, తరువాత సిడిల రూపంలో శ్రీ రాఘవేందర్‌గారు తీసుకు రావటం జరిగింది.

రచయిత్రి హైదరాబాదు రమణకేంద్రంలో భక్తురాలు

మోక్షం

- కాట్రావులపల్లి సుబ్బలక్ష్మి

మానవుడు దుఃఖించడానికి గల కారణం బయట లేదు. అహంకార రూపంలో మనలోపలే ఉంది. అహంకారం నశించే వరకూ మనిషికి దుఃఖము తప్పదు. తాత్కాలికంగా మాత్రమే మనిషి సుఖంగా ఉంటున్నాడు. అంటే దుఃఖం వాయిదా పడుతోంది అని అర్థం. దుఃఖం లేని స్థితిని పొందాలంటే మోక్షస్థితిని పొంది తీరవలసిందే. మనిషి యొక్క గమ్యం మోక్షమే. అంటే మిధ్యా నేను లో నుండి విడుదల అవడమే అని బోధించిన భగవాన్ రమణ మహర్షి మన కోసం మనందరికి మోక్షమార్గం వైపు మళ్ళించడానికి 1879 డిశంబరు 30న తమిళనాడు రాష్ట్రం లోని తిరుచ్చుళి అనే శివక్షేత్రంలో మానవరూపంలో అవతరించిన కారణజన్ములు.

డబ్బు, ఆరోగ్యం, అధికారం, కీర్తి ప్రతిష్ఠలు మొదలైనవి ఉంటే సుఖంగా, ఆనందంగా ఉండవచ్చని మనకి అనిపిస్తుంది. ఇవి అన్నీ ఉన్నవాళ్ళు లోకంలో చాలామంది ఉన్నారు. వారి వాళ్ళందరూ సుఖంగా ఉన్నారా? అంటే లేరు. మోక్షాన్ని పొందేవరకు సుఖం తెలియదని అర్థం. ఈ జనన మరణ ప్రవాహం నుండి విడుదలవడమే మోక్షం. భగవాన్‌కు తన 16వ సం॥లో మధురైలో ఆయన పినతండ్రిగారి ఇంటివద్ద మరొకనుభవం కలిగింది. అది ప్రత్యక్ష అనుభవం. నేను మనిషిని అనే అభిమానం మనకు ఎంత సహజంగా ఉందో అంత సహజంగాను నేను బ్రహ్మమును అనే అనుభవం భగవాన్‌కు మరణానుభవం ద్వారా కలిగింది.

హృదయంలో ఉన్న ఆనందాన్ని అందకుండా చేస్తున్న ఈ 'మిథ్యా నేను'ను తపస్సులో గుర్తించి దానిని సమూలంగా నాశనం చేసి అసలైన

నేనును అనగా నేనే బ్రహ్మన్ని అన్న విషయాన్ని వ్యక్తి అనుభవైక మార్గం గ్రహించాలని 8వ శతాబ్దంలో ఆదిశంకరులు మనకు స్పష్టం చేశారు. అయితే మళ్ళీ మనకోసం ఆదిశంకరులే భగవాన్ రూపంలో ఈ భూమి మీద అవతరించి 'నేను ఎవరు?' అనే ఆత్మ విచారణ అభ్యాసాన్ని మనందరి చేత చేయిస్తున్నారు. నేను పుట్టాను అనుకున్నవాడికి ఎప్పటికీ మోక్షం రాదు అని భగవాన్ చెప్పారు. దేహబుద్ధి నశించేంత వరకు ఎన్ని యజ్ఞయాగాదులు, క్రతువులు, పూజలు చేసినా మోక్షం రాదు అని దీనినిబట్టి అర్థమవుతున్నది. "దేహం మరణించిన తరువాత ఈ నేనును కైలాసానికి వెళ్ళాలని కోరుకుంటున్నారే కాని ఈ మిథ్యా నేను నుండీ విముక్తి పొందడానికి ప్రయత్నం చేయకపోవడమే 'మాయ' అని భగవాన్ స్పష్టంగా బోధించారు.

మనం నేను, నేను అనేది నిజం అనుకుంటున్నాం. సాధన చేయడం వలన నేను పోతే మనం పోతామేమోనని భయంతో దానిని విచారణ చేయడం లేదు. "అందరిని బోను ఎక్కిస్తున్నారు కాని, నేనును ఎవరూ బోను ఎక్కించడం లేదు. ఈ నేనును బోను ఎక్కించండి, విచారణ చేయండి" అని భగవాన్ ఎప్పుడూ అంటుండేవారు. మన సందేహాలను గురించి భగవాన్‌ను ఎంత విసిగించినా చివరకు సమాధానం నేను దగ్గరకే తీసుకొని వస్తారు. ఆడ, మగా, చిన్నా, పెద్దా, పండితులు, పామరులు ఎవరైనా సరే "ఈ నేను ఎవడో తెలుసుకో. అంటే నేను యొక్క మూలం తెలుసుకో. నేనెవరు. అని విచారణ చెయ్యి" అని చెప్తారు.

దేహం చనిపోయిన తరువాత అహంకారం (మిథ్యానేను) ఉండలేదు కాబట్టి కొత్త దేహం కోసం వెతుక్కుం టుంది. దానినే పునర్జన్మ అంటారు. పునర్జన్మ వలన దేహంలో పరిసరా లలో మార్పు వస్తుంది. కుటుంబం, చుట్టాలు, స్నేహితులు మారిపోతారు. కాని

అహంకారంలో మార్పు రాదు. తలంపులు అన్ని అహం వృత్తి మీదే ఆధారపడి ఉన్నాయి కావున అహంకారం ఉంటే అంతా ఉంది, లేకపోతే ఏదీ లేదు'' అని అనేవారు భగవాన్.

అహంకారానికి రూపం లేదు కానీ, అది ఏదో ఒక రూపాన్ని పట్టుకొని ఉంటుంది. ఆ రూపాన్ని భగవాన్ పిశాచంతో పోల్చి చెప్తూ ఆ పిశాచంలో నుండే విడుదల పొందడానికి (నేను ఎవరు? అనే సాధన) ప్రయత్నం చెయ్యి అని భగవాన్ చెప్తుండేవారు.

నేను ఎవడను? అని విచారణ చేయుడానికి ముఖ్యంగా కావలసింది సత్త్వ గుణం. సాత్త్వికమైన ఆహారం తీసుకోవడం వలననే ఇది పెంపొందుతుంది అని భగవాన్ చెప్పేవారు. అయితే సజ్జన సాంగత్యం, సత్సంగాలు, సత్‌కర్మలు మొదలైన వాటి మూలంగా సూక్ష్మ బుద్ధి వస్తుంది. ఈ సూక్ష్మ బుద్ధిలో మాత్రమే విచారణ సాధ్యం అవుతుంది కానీ, శాస్త్రాలు చదివినంత మాత్రాన కాదు అని భగవాన్ స్పష్టంగా బోధించేవారు.

మనం మరణించిన తరువాత ప్రయోగించేవాడు ఎవడో కాదు, 'నేను నేను' అంటున్న జీవుడే. ఆ జీవుడే అని అర్థం చేసుకుంటే ప్రయాణాలు ఆగిపోతాయి అని బుద్ధుడు చెప్పాడు. అంటే దీని అర్థం పునర్జన్మ ఉండదు అని. జీవుడి యొక్క మూలం అహంకారం కాబట్టి అహంకారం యొక్క మూలం తెలుసుకోవాలి. "నేను నేను" అంటూ నీ లోపల ఉండి అనేక కర్మలు చేయిస్తున్న వాడిని తీసివేయగలిగితే ఇహ ఎలాంటి సాధనలతో పని లేదు. అందుచేత నీవు జపించేవాడిని జపించవయ్యా'' అని భగవాన్ అంటుండేవారు. శాస్త్రాలు, గురువు మార్గాన్ని చూపిస్తారు కాబట్టి దానిని నీవు సరిగా అర్థం చేసుకొని హృదయంలోకి మునిగి నీ మూలాన్ని పట్టుకోవాలి. అంటే విచారణ నీలోపలే ఉండాలి. బైట కాదు'' అని భగవాన్ స్పష్టంగా బోధించేవారు.

“ప్రపంచం అంతా వ్యాపించిన తత్త్వమే నీ హృదయంలోనూ ఉంది. దానికి మరణం లేదు. నిజమైన జ్ఞానం అంటే దానిని అధీనం లోకి తెచ్చుకోవడమే. దీనికి నీవు చేసే ప్రయత్నమే సాధన. ఉన్న సత్యం ఒక్కటే.

రమణ మహర్షి అంటే ఆత్మే. మనం వారి జయంతి జరుపుకున్నాం అంటే వారి ఉపాధికి మాత్రమే. అంటే మనల్ని మనం పవిత్రం చేసుకొన డానికే ఇలా జయంతిని పండుగలా చేసుకుంటున్నాం. “రక్త మాంసా లతో ఉన్న దేవుడు ఎలా ఉంటాడు అంటే రమణమహర్షి గారిలో చూడండి” అని రాధాకృష్ణన్ గారు అన్నారు.

“శరీరం ఉండగా పరిస్థితులకు అనుకూలంగా మలచుకొని ఇప్పుడే, ఇక్కడే ఈ క్షణమే సాధన చెయ్యి, సోమరితనంగా రోజులు పాడుచేసికోవద్దు. ఇతరుల విషయాల జోలికి వెళ్ళవద్దు. మీ పనులు మీరు చేసుకుంటూ నేనును విచారణ చెయ్యండి.

1950 సం॥ ఏప్రిల్ 14వ తేదీన రాత్రి 8 గం॥ల 47 నిమిషా లకు భగవాన్ దేహాన్ని చాలించిన క్షణంలో ఒక జ్యోతి ఆకాశంలో ప్రయాణించి అరుణగిరిలో అదృశ్యం అయింది. ఇప్పటి వరకు అరుణాచలం వెళ్ళనివారు ఒకసారి అరుణాచలం వెళ్ళండి. ఎందుకంటే “ఇక్కడికి రావడం వలన నాస్తికులు ఆస్తికులు గాను, ఆస్తికులు భక్తులుగాను, భక్తులు జ్ఞానులుగాను అవుతారు. ఎవరూ వట్టి చేతులతో వెళ్ళరు” అని భగవాన్ చెప్పారు కాబట్టి.

ఆధారం: జిన్నూరి నాన్నగారి ప్రసంగాలు

మనవి

రమణజ్యోతి పత్రికలో ప్రచురితమయ్యే రచనలలో వ్యక్తమయ్యే అభిప్రాయాలు కేవలం రచయితల సొంతవి మాత్రమే. పత్రిక యాజమాన్యం, సంపాదక వర్గాలకు వీటితో ఎలాంటి సంబంధం లేదు.

In the Tiger's Jaws

Chhaganlal Yogi (Call Divine 1954)

"He that has earned the Grace of the Guru shall undoubtedly be saved and never forsaken, just as the prey that has fallen into the Tiger's jaws will never be allowed to escape. —Sri Ramana in "Who Am I?"

It was in the darkest period of my life when I first heard of Sri Ramana Maharshi. At that time, I seemed heading swiftly towards scepticism; the world appeared to me full of injustice, cruelty, greed and hate and other evils, which logically led me to a strong disbelief in God. For, had He truly existed, could anything dark or evil ever have flourished? I had, as a consequence, lost whatever little reverence I might have had for *Sadhus* and *Sanyasi*s. I found myself slowly but surely getting disinterested in religion. In short, I began to live a life lacking in optimism and faith. One day, while travelling on an electric train to the office, I suddenly happened to meet a friend who had spent over a decade in Europe and America. I had not met him for quite a long time. He said that he had been to Sri Ramanasramam, and while trying to describe to me his experience of the *Darshan* of the Maharshi, he drew out from his pocket a small packet which he extended to me. I wondered what it contained. He explained that it contained something extremely precious - some *Vibhooti*, ashes brought from the *Asramam*. He insisted on my accepting it. To please him I took a pinch but surreptitiously let the ashes fall on the floor on the compartment. I then remarked, "I have an utter contempt for these so-called saints". He insisted on impressing on me that Sri Ramana Maharshi was not a 'so-called' saint, but an 'authentic' Sage, acknowledged by great savants all over the world, and suggested for my own benefit that I read about Him, some of the literature so easily obtainable.

He gave me a book that I might make a start with: 'Sri Maharshi', by the late Sri Kamath of Sunday Times, Madras.

I must confess that the book evoked in me an interest in the Maharshi. From another friend, almost immediately I borrowed a copy of' Self-Realization'. My interest grew even without my being conscious of it. Something made me write to Sri Ramanasramam for all the literature on the Maharshi available in English. I studied it with great avidity and found that my outlook on life and the world began to undergo a subtle transformation; yet at the back of my mind there still lurked a heavy doubt. I argued to myself that while so many books were wonderful to read, their authors more often than not were not as wonderful to know. It was possible for men to teach truths which they could not live themselves. What then was the use of books, however wonderful? I decided to correspond with the Maharshi, which I did for a few months with more and more frequency. Answers to my letters reached me with rare punctuality and breathed the teachings of the Master. But they hardly gave me a glimpse into the nature of the daily life lived by Him. An inexplicable desire to visit the *Asramam* and see things for myself began to haunt me.

To fulfil that desire, I paid a visit to Sri Ramanasramam in the Christmas of 1938. It was my first visit. When I arrived at the *Asramam* I met with terrible disappointment, since nothing seemed to strike me in the way I had expected. The Maharshi was seated on a couch as quiet as a statue which did not move or speak. Neither did his presence seem to emanate anything unusual. I was sad when I noticed how disinterested towards me His whole attitude was. I had expected warmth and intimacy. But alas, I seemed to stand before somebody who lacked both. From morning till evening, I sat waiting to catch a glimpse of His grace, of His interest in me, a stranger who had come all the way

from Bombay. But He seemed cold and unaffected. My mind became a vacuum, my heart nearly broke in despair. I was deciding to leave that very night, more sceptical and hard than before. The *Veda Parayana* chanted every evening before His presence and which is considered to be one of the most attractive items on the daily program of the *Asramam,* fell flat on my ears. The sun was setting like a sad farewell and darkness slowly crept on the Hill and over my heart. My mind was undergoing deep torture. The Master's Hall seemed to be stuffy and choking. I walked out of it to breathe fresh air outside.

Just then a young boy came up to me and asked me if I was introduced to the Maharshi. I said'No'. He was surprised. Forthwith he led me to the Hall, where he introduced me to the Maharahi, When the Maharshi heard my name, His eyes looked straight into mine and twinkled like stars. With a smile beaming with Grace, He asked me if I was a Gujarati. I said, I was. Immediately He sent for a copy of the translation by Sri Kishorelal Mashruwala of the 'Upadesa Sar', a few copies of which had only just then arrived. He then asked me to chant the Gujarati verses from the book. "I am not a singer", I said and for a moment I hesitated. But soon I got over my hesitation and began to chant verses from the book. While I was chanting, I could feel Sri Bhagavan keenly observe me; the light of His eyes, as it were, suffused my consciousness even without my being conscious of it, bringing about a subtle but certain transformation over me. The darkness which a few moments before seemed heavy and unbearable, gradually lightened and melted into a sense of glow. My erstwhile sadness completely disappeared, leaving in my heart an inexplicable emotion of joy and peace. My limbs appeared to be washed in the ocean-tide of freedom.

I sat at the evening meal close to Sri Bhagavan and while I ate it, every morsel of it seemed to have an unusual and

unearthly taste. This was an actual experience, even a glimpse of which I had not had either during the morning tiffin or the lunch at noon. Literally I felt that I was partaking of some heavenly meal in the direct presence of God. The thought of leaving the *Asramam* that night vanished. I stayed on for three days longer in order to widen the sacred and extraordinary experience which had already begun; the experience of divine Grace leading to a distinct sense of a perception of spiritual liberation. During the three days of my stay in the neighbor-hood of the Divine Master, I found my whole outlook entirely changed. My mind swiftly underwent a change.I began to see the foolishness and the futility of turning my gaze only on the dark side of life and of the world. The divine magician had opened up before me a strange new world of illumination, hope and joy. The very fact of His presence on earth was enough proof and promise for humanity, suffering and wounded, because of its obstinate ignorance. For the first time then I understood, the significance of sight - *Darshan.*

While 1 lay in bed in the guest-room of the *Asramam,* behind the closed eyelids appeared the entire scene of the electric train in Bombay by which I used to travel to my office and back, and that momentous occasion of my meeting with the friend from whom 1 first heard of the Holy One, whom at that time I scoffed at and to whom, during the rest of my life I have remained to pray. I recalled the blind audacity which prompted me to drop the thrice holy *Vibhooti-prasad* in contempt on the floor of the railway carriage. Today even one speck of such Prasad means to me a whole universe. Prasad received from the Master is a form of Grace which no wealth on earth may buy. One even feels unworthy to raise it to eyelids and streak the forehead with it.

0 Master, what a miracle of transformation! Why did it take half a life-time before I could meet you? Half a life- time of

blundering and a failing and falling! But I suppose, my Master, it is only a mental concept of time measured in years, months, days and moments. For you, your *Bhaktas* have always been with you, near you, throughout ages. These thoughts worked me into a deep sleep from which I rose the next morning, full of a new vigour in the limbs and a new light in the heart. On the third day with a heavy heart I took leave of Sri Bhagavan. Being human still, caught in the sense of time and space, distance and parting naturally gave an emptiness and aching in the heart. But something assured me that I would be returning to the feet of the Master sooner than I could even imagine. My intuition was much more than nearly correct, for in the following years visit after visit seemed to be miraculously and easily arranged by the Master, who knew in me the need to be close to Him physically from time to time. Every succeeding visit deepened the light in me and toned up my nerves and quickened my senses towards increasing exhilaration. **The subtle and subconscious manner with which the Master toils at His children is amazing.** There were times without number when I distinctly saw His hand, His mighty hand extended to me, when I stood in need of His guidance. 'Thus was I caught in the tiger's jaws!

* * *

from Talks with Sri Ramana Maharshi, Talk 644)

Why is intellect developed? It has a purpose. The purpose is that it should show the way to realise the Self. It must be put to that use. ... The intellect is of use only to see outside things, the outside world. Perfection of the intellect would lead only to seeing the outside world well. But the intellect is of no use at all for seeing within, for turning inwards towards the Self. For that, it has to be killed or extinguished, or in other words it has to merge in the source from which it sprang.

The virtue called "giving"

(A speech by Dr.K.Subrahmanian)

Bhagavan says whatever you give to other people, you are only giving to yourself. Do not think that you are giving something to another person. Why is it? Because he says, there is no other!

From our point of view giving is induced by compassion, but from Bhagavan's point of view there is 'no other'. He saw himself in others and others in himself, as he experienced himself as one undivided Consciousness.

As we cannot reach these levels, our saints have asked us to think about others and do something for others in a quiet way. When we are doing it, we must think that we have been given an opportunity by the Lord to cleanse ourselves. Your mind is purified when you help another person because your ego gets reduced. Moreover, you are not the doer; you are merely a channel through which good acts are made to flow - like the tap through which water flows. The tap itself does not produce water. When we think like that through his Grace, our ego is reduced. Here is a moving story in Mahabharat about the unselfish act of 'giving':

Dharmaputra once conducted a very big ceremonial sacrifice called *RajasuyaYaga*. Everybody felt that perhaps it was the best *Yaga* they had ever seen. At the end of the *Yaga*, Dharmaputra and his brothers had donated everything that they had, and they possessed almost nothing. At that time a mongoose came to the *yagashala* and it was seen running here and there. When the mongoose heard people saying what a great *yaga* it was, it laughed like a human. Dharmaputra heard the mongoose laughing and also noticed that one side of the body of the mongoose was golden and the other half was normal. So

Dharmaputra asked the mongoose, “Why is only one half of your body golden in colour? Also tell me why you are laughing!”

Then the mongoose said, “People say that yours is a great *yaga* and the sacrifice you have made is marvelous and so on. Your sacrifice is nothing compared to what I witnessed a few years ago” Everyone was surprised that the mongoose could speak and asked the mongoose, “What is this? You are insulting Dharmaputra. Anyway we would like to know why you consider this inferior to the other thing”

The mongoose then narrated this extraordinary story. “Years ago there was a person who lived with his family here. His family consisted of his wife, his son and daughter- in- law. They were very god- fearing people. They lived a very austere life. They wouldn’t ask anyone for anything. Every year after harvest was over, they would go to the fields, collect all the leftover grains fallen on the ground and they would live on that. They never begged for anything. One year there was a famine. So they could collect only a small quantity of grains. They would bring it home and would share it among themselves. When the famine became terrible, they found it difficult to get even a handful of grains and went starving for a long time. One day the father could manage to get a handful of wheat grains from the fields. They ground them into flour and were happy that at least they had this. Then it was divided into four parts for the father, mother, son and his wife. Each one was given one fourth. When they were about to eat it, a very old man walked in saying, “I am hungry. I couldn’t get anything anywhere and so I have come to request you to feed me.”

The father said, in spite of being interrupted when he was about to get relief from hunger, “I am very happy that you have come but we don’t have much to offer. We have only a handful of wheat flour. I will offer you mine. Please take this.” He didn’t

ask others to offer it, he said he would offer his share. When he offered his share, the wife said, “No, you should not offer yours. I am younger than you and so I can survive. Let our guest take mine”. The son meanwhile said, “You can’t do that. Neither of you are young, neither of you can survive without eating, so I will give mine.” The daughter-in-law argued in a similar way, offering her share. The guest looked so hungry that all of them ended up giving their shares very happily, even though they themselves were dying of hunger. After he finished eating, the old guest was so pleased that he said, ‘I have never seen a family like this. A man may talk philosophy, or about religion or about spirituality but the moment he becomes hungry he forgets his philosophy or his religion. No man who is hungry will follow his principles. You have not just been hungry, you have been starving for days. Today you got just a handful of wheat flour which you were planning to share when I walked in. Each one wanted to give me their share. There was competition as to who should give first. I have not seen anything like this in the whole world. Your sacrifice is something extraordinary’

It turned out that it was Yama-dharma-raja himself who came in the form of the old man and seeing their spirit of sacrifice, showered them with his grace and relieved them of their poverty. *Yamadharma* took them in his chariot to heaven”

Concluding the story, the mongoose said, “After they were taken in the chariot to heaven, I went near that place where these four people were sitting. As I ran around, one half of my body touched a little flour that had fallen on the ground, and that part alone became golden because of the extraordinary sacrifice of those people. The other half remains as it is. From then on, whenever people said that somebody was doing a great sacrifice or somebody was a great philanthropist I used to go and then run over the place to find out if the other half would also become

gold. Today when I heard that Dharmaputra had done an extraordinary *yaga* I came here after you had all eaten. I ran over the place but my other half continues to be the same. So, Dharmaputra's *yaga* is nothing compared to the handful of flour given by these people to the old man."

The stories that we remember are the stories of sacrifice. A man who gives his heart is always remembered with great affection. And therefore, Bhagavan says, whatever you are giving to others, you are giving only to yourself.

* * *

The Spirit of Peace

Veronica Eyton

O living God, O Spirit Blest,
Father of all, in Thee I rest.
Thou art my tender, gentle calm,
Thou art my sorrow's healing balm.

Spirit of Peace, Supernal Source,
Wisdom divine that guides my course,
Light of the World, that lightens me,
Thou dost redeem and set me free!

Over my heart Thy hand is laid,
And Revelation comes to me;
Discord dissolves, and unafraid
I realize my Self in Thee!

(Golden Jubilee Souvenir)

* * *

Becoming Food Unto Him

V. Krithivasan

In Chatvarimsat, (Forty Verses in Praise of Bhagavan Ramana) Kavyakantha portrays Bhagavan Ramana as a butcher in the 32nd verse! He says that Bhagavan Ramana strikes at the *Ahanta* (or I-notion) of human beasts, cooks it well and offers it to Lord Siva as food.

नरपशूनिमान् अहमि ताडयन् ।

परशिवौदनं वितनुषे पचन् ॥

Nara pasoonimamahamitaadayan;

parashivoudanamvitanushepachan

This verse has a much deeper significance than just an idea cleverly presented. *Anni-bhavanam* (**अन्नीभवनम्**) or becoming food unto Him is the lofty ideal in Bhakthi-marga called *Atma-Nivedanam*. Srimad Bhagavatam mentions nine types of Bhakthi: *sravanam, Kirtanam, smaranam, paada-sevanam, vandanam, archanam, daasyam , sakhyam* and finally *AtmaNivedanam* (surrendering or offering Oneself to Him) which is the culmination of Bhakti. For the In-dweller (*Antar-Yami*) the *Vyakti* or the individual must become food. Vedas say "(**वयं देवस्य भोजनम्**)……*Vayam Devasya Bhojanam.*

This is the sense conveyed by Bhagavan when he says in AksharaManaMaalai verse: **"I came to feed on You Arunachala, but I became Your food instead !** Now there is great Peace!" (Verse 28)

Expanding on this idea, Bhagavan says in the 10th verse of Arunachala Padhikam,

"I have discovered a new thing! This hill, the lodestone of lives, arrests the movements of anyone who so much as thinks of it, draws him face to face with it, and fixes him motionless like

itself, **to feed upon his soul** thus ripened. What a marvel is this! Oh souls! Think upon it and be saved! Such a destroyer of *jivas* is this magnificent Arunachala, which shines within the Heart!"According to Bhagavan, the mere remembrance of Arunachala destroys all mental activity. All the restlessness is replaced with a rock-like calm and thereafter, the ripened soul is devoured so that it is permanently and irrevocably merged in Arunachala.

Jiva losing itself irrevocably, never to rise again is the culmination of *Jnana Marga* also. In Verse 21 of Ulladu Narpadu Bhagavan says, "When scriptures speak of 'seeing the Self' and 'seeing God', what is the truth they mean? How to see the Self? As the Self is one without a second, it is impossible to see it. How to see God? **To see Him is to be consumed by Him**."

Kavyakantha translates this very eloquently in Sat-darsanam as:

नात्मैव द्रुश्यो यदि वा कथेशे
स्वयं तदन्नीभवनं तदीक्षा ॥

Naatmaiva drishyo yadi vaa katheshe
Svayam tad-anneebhavanam tadeekshaa

When the Self is experienced, it is not like other ordinary objective, relative experiences; there is only the fundamental, non-dual Consciousness "I Am" in that. There can be nothing apart from or separate from this unitary Consciousness to 'see' or 'know' this very basis of all knowledge. There is an extraordinary imagery presented in the Tamil Vedantic text called 'OzhivilOdukkam' to explain this point :

"If one is beheaded, the mouth may at best open and close. Can it say 'I have lost my head?' Similarly, when the head known as "I" goes, can one make a statement, 'I see That' or 'I know That' ?"

If Self itself is not knowable in this sense, how to know God? Bhagavan says in UpadesaSaram, verses 25 and 26:

"The vision of God is the same as the vision of Self , which again is nothing but abidance as the Self, the Self being non-dual."

When the *Vyakti* offers himself to be consumed by the Supreme, without leaving any residue of individuality, what remains is *Akhanda Sat-chid-anandam,* the non-dual Absolute. This is what is meant by relinquishing all *upadhi*s or limitations - the state where our mind has been entirely consumed in the absolute clarity of true *AtmaBodham*(Self Knowledge). We can know ourself and thereby know God only by ceasing to rise as the *Jiva,* by resting as That. Instead of offering oneself as food (*naivedyam*) to the Supreme Lord, trying to make Him as an object of our vision or knowledge is an extreme form of conceit.

* * *

"I am Expecting you!"

Sundarammal was a great devotee of Sri Bhagavan who could never speak of him without her voice breaking with emotion and her eyes filling with tears. Here is an account by Swami Sri Abhishiktananda, a Christian monk, on how Sundarammal came to Sri Ramanasram.

During April, 1953, Sundarammal arrived [at Arunachala] to spend forty-eight days in retreat in a hut close to that of Lakshmi Devi, for whom she had a great admiration. We were thus living very close to each other, but apart from the customary greetings, neither she nor I made any attempt to get into conversation. One day, towards the end of her retreat, she invited me and some other sadhus to share a meal at her cell. It was then, that she told me her story.

She belonged to a wealthy Telugu family of Madras. She married young but very soon lost her husband. As a widow, she continued to live at home, surrounded by the love of her parents and brothers. She rarely went out, and when she did, it was always with her father. One day he took her to the neighboring temple to hear a talk given by a *sadhu.* This *sadhu* was a devotee of the Maharshi. He told his audience about the sage's 'conversion', his disappearance from the world [leaving Madurai], his resort to the mountain of Arunachala, and the rest. Sundarammal was deeply moved. She begged her father to allow her to accompany some pilgrims to Arunachala. He refused, but promised that he would soon take her there himself. But the promise was not fulfilled. Sundarammal passed the time thinking of Ramana and praying to him. She soon lost her appetite and was unable to sleep. But her father always had some specially urgent work which prevented him from taking her to Tiruvannamalai.

One afternoon, about four o'clock, she had a vision of Ramana coming down the mountain and approaching her. "Sundarammal, have no fear!" he said to her. "It is I. Enough of this weeping and not eating or sleeping. Come, I am expecting you." Her heart was filled with joy. Once more she appealed to her father, and once more he put off the pilgrimage to another day. Some weeks later, she was alone one night in her room, weeping and calling on the Maharshi. Then, quite worn out, she fell asleep. Suddenly she felt a blow on her side and awoke with a start. It was about three o' clock in the morning. There was the Maharshi standing by the head of her cot. "Come," was all he said. She followed him downstairs, crossed the hall and came out on the verandah. Hardly had she reached it when to her alarm she found herself alone. The Maharshi had disappeared. She sat down uneasily.

Soon a rickshaw appeared and the rickshaw puller said: “Is this Number 12, and are you Sundarammal? An old *sadhu* told me to come here and take you to the bus. Get in.” Sundarammal thought quite simply, “It is Bhagavan, the Maharshi,” and got into the rickshaw. At the bus stand she and the rickshaw puller were both surprised not to find the old *sadhu*. However, she asked for the Tiruvannamalai bus and got in. Somewhere on the way her bus passed another one from which someone alighted and then entered the Tiruvannamalai bus. “Are you Sundarammal?” he asked. “Yes, I am,” she replied. “Good. Bhagavan has sent me to look for you.”

In the evening she reached Tiruvannamalai and retired for the night in one of the large halls kept for pilgrims. She prepared a cake to offer to Bhagavan and fell asleep full of joy. The next morning she went to the Ashram and fell at the feet of Bhagavan. “Here you are at last,” he said to her.

Some days later her brothers arrived, unable to understand how this child, who by herself had never set foot outside her home, could have managed to reach Tiruvannamalai. But Sundarammal was so deeply absorbed that she never even saw her brothers, either in the hall or at midday in the dining hall. Only in the evening were they able to approach her. They told her how upset everyone was at home and begged her to return. If she wanted, they would build her a hermitage in the garden. But nothing moved her and the brothers even spoke of taking her home by force. “If you do, I will throw myself into a well,” she said. Her brothers had to yield, but they soon returned with their father. They found her in a cottage near the Ashram and arranged for her continued stay there as well as they could. During the fifteen years that remained of the Maharshi’s life, she never left Tiruvannamalai even for a day.

*(Source: **http://www.cosmicharmony.com**)*

Words Of Nectar

The state to aim for.

Once some repair work was going on in the old hall. So Bhagavan was staying in the stone *mandapam* opposite to the *Ashram.* One morning, a wood cutter came to that area and commenced his work. He worked hard till noon. After he had completed his job, he sat under a tree and ate the food that he had brought with him. Then he just relaxed, leaning against the tree trunk, in the cool shade. Seeing the wood cutter sitting so comfortable and obviously at peace, Bhagavan remarked, "See how contented and peaceful that man is. He is at peace with himself. That is the state to aim for. **That is the state I am in**."

Name subsides in "I"

Krishna Bhikshu once said to Bhagavan, "Bhagavan, earlier I was able to visualize your form every time I thought about you. But that does not happen nowadays. What can I do about this?" Bhagavan replied, "Just keep the Name *(nama)* in your mind. The form will get absorbed in the Name itself. In course of time, the name will get absorbed in the Self, in "I". Ultimately it will become clear that the Self is the ever-shining Reality."

Leftovers in the leaf

Bhagavan never wasted anything. After he had finished eating, his leaf would be clean like a fresh leaf. He insisted on being served a small quantity of each dish, so that he could eat everything on the plate. But he never insisted that everyone else should follow the same rules. Once, Venkata Krishna Iyer asked, "Isn't it better to leave some food on the leaf so that monkeys and dogs can get something to eat?"

Bhagavan replied, "What makes you think that other creatures would prefer to eat leftovers from your leaf? If you have so

much concern for them, why don't you feed the animals before you sit down to eat?"

"That is very good"

KunjuSwamy served as an attendant to Bhagavan for 12 years. After that he wanted to retire to a secluded place and devote himself to self-enquiry. He told Bhagavan, "Bhagavan! I would like to stay in Palakkothu and devote all my time to *Sadhana."* Bhagavan said, "That is very good. That is very good. That is very good."

After this triple endorsement, Bhagavan continued after a short pause, "Kunju, the aim is to bring the mind to a single pointed focus. You can achieve this through enquiry, meditation or *japa.* Your aim should be self-enquiry. **Every other method ultimately leads to self-enquiry. Self-enquiry will find its fruition in Self-realisation"**

"That itself is Liberation"

Natesa Iyer had started working in the ashram kitchen. One day, he asked Bhagavan, "Please give me some *upadesa*". Bhagavan responded with, "What is it that you want to know?" To this, Natesa Iyer replied, "I do not know anything at all, Bhagavan, so whatever you tell me, it will be a valuable instruction for me."

Bhagavan then said, "You say that you do not know anything. What is it that makes you say that? Where does that knowledge come from? If you enquire into the source of that knowledge, you will realise that there is nothing to be learned. The knower and the knowledge are not different from each other. There is nothing apart from the Self. **You just have to Be**, there is no other requirement. "

(That Supreme Knowledge which encompasses all kinds of knowledge, is knowledge of our Self. It is our natural state, the only Reality. It shines spontaneously in every one of us. If it is

separate from our self, one needs to make an effort to know it. But we are all already that. Just being aware of the self is Liberation. This is Bhagavan's instruction and assurance to all of us. (*Source: Ramana Oli, Tamil magazine published from Madurai Ramana Kendram)*

* * *

Sparrow and its Egg

When a sparrow was flying, holding its egg in its beak, the egg slipped and fell into the ocean. The sparrow, anxious to retrieve it, repeatedly dipped itself in the ocean, sucked some water through its beak, came to the shore, released the water and fanned its wings. Sage Narada who was passing that way, saw this action of the sparrow, enquired, and came to know the reason.'You stupid sparrow! Is this something you can accomplish?' said Narada. The sparrow replied, 'I don't care whether it is possible or not. If I persevere tenaciously, beyond that it is in God's hands.'

Narada, delighted with its faith, went to Garuda and told him everything. Then he said, 'A creature belonging to your bird tribe is exerting itself with so much faith. Is it proper for you to keep quiet? Can you not help?' After hearing the story, Garuda flew quickly to the sparrow. As soon as he flapped his wings there, all the waters of the ocean separated into two, leaving the egg of the sparrow visible. The sparrow immediately picked it up in its beak and flew away.

Similarly, those who meditate on the Self and do good deeds, if they labour hard without feeling 'This is a mammoth task. There is no one to help! Is this possible for me?' then the help of God will come automatically. Will the waters of the ocean get

diminished by the sparrow sucking water through its beak and releasing it on the shore? The sparrow performed its task with faith *(shraddha)* and perseverance. Similarly, if anyone makes an effort, it will not fail to bear fruit at some time or other. For all things faith alone is important. If one works with faith, the help of God will come, just as it did through Garuda. Until then one should work on the job without any faltering faith, and with utmost exertion.

(A story from Yoga Vasishta, narrated by Bhagavan)

* * *

"It is always the false that makes you suffer, the false desires and fears, the false values and ideas, the false relationships between people. Abandon the false and you are free of pain. Truth makes happy; truth liberates."

– *Nisargadatta Maharaj*

Life Subscription (15 years): Rs.500/- Annual Subscription: Rs.50/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques. Outside India **U.S.$125. (Life) U.S. $ 10 (Annual).**
Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed and Published by **Sri P. Keshava Reddy** on behalf of **Sri Ramana Kendram** and printed at Reddy Printers, 1-9-809, Adikmet, Hyderabad - 500 044 and published from **Sri Ramana Kendram** at 2-2-1109/A, Batakammakunta, Hyderabad - 500 013, Editor : **Sri V. Krithivasan**

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@sriramanamaharshi.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Mobile: 09244937292, website: www.sriramanamaharshi.org